

rozsévač

rozsievač

3

marec/březen
2022
ročník 92

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Otče náš

Proč se modlit?

To je potrebné

DUCHOVNÍ DISCIPLÍNY

Modlitba

„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu“ (F 4, 6).

DĚTI SE OSVĚDČILY

Ve dnech 8.–10. října 2021 jsme se po několika Awana víkendovkách v Mikulovicích sešli v Sobotíně. Po předchozím hledání jsme zjistili, že Sobotínská fara je jedinou vhodnou prostorou a nakonec se Sobotín stal také inspirací celé sobotní hry a bydlení na faře. Příjemné bylo i prostředí kolem.

Přesto, že někteří se nakonec kvůli nemoci nemohli víkendovky zúčastnit, přijelo 27 lidí, z toho 16 dětí. Páteční odpoledne a večer jsme věnovali jako obvykle společenství, opékání párků, společnému zpívání chval, hraní ping pongu a jiných her s dětmi i dospělými.

V sobotu bylo nádherně slunečno, a tak si mohly děti společně s dospělými naplně užít na louce za farou Awana hry, které nám připravili naši osvědčení vedoucí. Někteří dospělí díky tomu později uznali, že Awana hry jsou překně náročná sportovní disciplína, ale věří, že si to všichni spolu užili jako super zábavu. Ani letos nechyběl skvělý guláš v kotlíku na ohni, všichni jsme si moc pochutnali.

někteří stihli vymyslet zajímavé hry na veverky. Za organizátory musíme pochválit všechny zúčastněné, jak se zapojili do celého víkendového programu i do nutných prací, jako je vaření, úklid a ještě zbyl čas na sdílení a prožití hezkého společenství. Všem za to patří veliký dík.

Zeptali jsme se dětí: Jak se vám líbil Awana víkend?

Pavlinka: Líbilo se mi, jak jsme šli s týmem na výlet k hrobce a zjišťovali, který z těch bratrů to byl.

Anežka B.: Awana víkend? Guláš! A ty hry, kdo chodí do Awany, zná je, to je super. A moc dobré jídlo tam bylo.

Ivanka: Byla skvělá!

Está: Bylo super, že se zapojili do Awana her i rodiče. A taky se mi líbil čas s kamarády a prostě celkově všechno.

Odpoledne děti čekal zajímavý program. Zdejší detektivní kancelář nás přizvala ke spolupráci a tak se ze čtyř skupin dětí staly týmy detektivní. Dostaly za úkol odhalit totožnost

nalezených ostatků jednoho z bratrů ze slavné rodiny Kleinů. Týmy čekala náročná práce nutná pro získání ztracených dokumentů. Děti musely osvědčit své zahradnické, malířské i stavitelské dovednosti nebo uspět ve střílebě. Největším oříškem však bylo, postavit Kleinovu železniční trať z polské Wieliczky (solné doly v Polsku) do Vídne, přepravit odtamtud po železnici sůl, a to dokonce přes řeku Dyji. Ověření výsledků pátrání proběhlo přímo u hrobky Kleinů, kam dorazily týmy (vedené nejstaršími dětmi) podle mapy a fáborků trasou okolo Sobotína, což nebylo pro některé nikterak jednoduché. U hrobky se už stmívalo, takže atmosféra byla o to zajímavější.

Ačkoli hra byla poměrně náročná a mnozí jsme byli po jejím skončení pěkně unavení, přesto se poměrně hodně dětí po večerním duchovním programu s chválami, svědectvím

Klára: Mně se líbily Awana hry, např. jízda na bílé plastové folii. Také soutěže ohledně rodiny Kleinových. Moc jsem si to užila. A ten ping pong byl taky fajn. I když mi bylo líto, že někteří nemohli přijet.

Rachelka: Moc se mi líbila celá víkendovka, hry byly zajímavé a moc se mi líbila i večerní hra, hledání svítících kamínků.

Jana Kamlerová, Sbor BJB Šumperk

a modlitbami ještě vydalo na noční hru. Ta nás zavedla na místo nad farou, na naleziště vzácných kamenů.

ÚVODNÍK

Proč se modlit?

Modlitba může změnit tvůj život k lepšímu. Duchovní disciplíny jsou cvičení, která nám pomáhají růst ve zbožnosti a Kristovském charakteru. Jedna z duchovních disciplín k formování duchovního života je MODLITBA. Modlitba stojí v samotném středu všech oblastí duchovního života, neboť nás přivádí do stálého společenství s Bohem. William Carey napsal: „Modlitba v skrytu, hluboce upřímná, horoucí a plná víry je kořenem veškeré osobní zbožnosti.“

Nick Lica

Proč se modlit? Je spousta důvodů proč se modlit.

Musíme se modlit, protože potřebujeme něco, co nás přesahuje: Boží ochranu, Boží vedení a odpuštění a vysvobození, abychom budovali vztah s Bohem, abychom poznali Boží vůli, abychom poznali Boha, abychom uvolnili víru v Boží moc: „*A věříte-li, dostanete všecko, oč budete v modlitbě prosit*“ (Mt 21, 22). Abychom neupadli do pokusu: „*Bděte a modlete se, abyste neupadli do pokusu*. Duch je odhodlán, ale tělo slabé“ (Mt 26, 41). Abychom byli uzdraveni: „*Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jeden za druhého, abyste byli uzdraveni*“ (Jk 5, 16). Protože MODLITBA MÁ MOC: „*Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého*.“ Protože modlitba nás a druhé proměňuje a pomáhá nám plnit vše, co Bůh od nás žádá. Protože v modlitbě se přiblížujeme k Bohu a On k nám. V modlitbě nejde na prvním místě o slova, ale o sdílení svého srdce s Bohem (Ž 62, 9).

Co znamená modlit se? **Modlit se, znamená změnit se.** „*Modlitba znamená daleko víc než jen říci Bohu, co chci, aby udělal. Předně to znamená naladit se nato, aby Bůh mohl, „obnovit moji mysl“, abych mohl vstřebávat svoji novou identitu Božího milovaného, o níž Bůh tvrdí, že v ni mám věřit*“ (P. Yancey).

Modlitba znamená daleko víc než jen říci Bohu, co chci, aby udělal. Předně to znamená naladit se nato, aby Bůh mohl, „obnovit moji mysl“, abych mohl vstřebávat svoji novou identitu Božího milovaného, o níž Bůh tvrdí, že v ni mám věřit“ (P. Yancey).

největší hybnou silou pro změnu, ne tlak. Při opravdové modlitbě začínáme po Bohu opakovat jeho myšlenky. Když modlitbu spojíme s četbou Božího slova, začínáme toužit po tom, po čem touží On. Začneme milovat věci, které miluje On, přát si to, co si přeje On. Postupně se naučíme vidět věci z Jeho úhlu pohledu.

Modlit se znamená stát před Pánem a říct: „*Pane, zde jsem, změň mě!*“

Opravdová modlitba vytváří a přináší život a proměňuje náš charakter.

Nick Lica, sbor BJB Karlovy Vary

OBSAH

Úvodník	3
Modlitba	4
Proč se modlit?	5
Líbit se Bohu	
Důvěra se projevuje poslušnosti	
Niekoľko rád pre modlitbu	6
Otče náš	7
Štefan Danko	
Uponáhlaná generácia	8
Cítim se požehnaná	10
Smelosť nie je aktívna hlúpost'	
Touha svědčit	11
Čo sa oplatí	
YMCA Plzeň	12
Zasad' strom	14
To je potrebné	
Slovo	
Umenie starnút'	15
Trpežlivosť	
Nelíbilo se jim, co slyšeli	16
Zpomal	
Bratři, modlete se za nás	
Žádná sebejistota	17
Pán nemešká	
Bože, zkoumej mě	
Dobrovolně znevýhodnený	18
Požehnanie	
Stavebný materiál	
Hussinetz – Husinec – Gęsiniec	19
Svetový deň modlitieb	

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllősi **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jerská, M. Jerská, T. Balcová **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika Tel:+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka

SR: Cena výtlačku: 19,- € za rok (1,73 € /kus) + poštovné. **Poštovné zbyty:** 3,- € /jednotlivci: 5,50 € (za kus a rok).

Platba zbyty: 19,- + 3,- = 22,- € (za kus a rok) **Platba jednotlivci:** 19,- + 5,50 = 24,50 € (za kus a rok). **Účet v SR:** IBAN: SK35 0900 0000 0000 1148 9120, do poznámky napište meno odberateľa. **Var. symbol:** 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súlovská 2, 82105 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 510,- Kč na rok (46,40 Kč /kus) + poštovné. **Poštovné sbory:** 102,- Kč /jednotlivci: 252,- Kč (za kus a rok). **Platba sbory:** 510,- Kč + 102,- Kč = 612,- Kč (za kus a rok). **Platba jednotlivci:** 510 Kč + 252 Kč = 762 Kč (za kus a rok). **Účet v ČR:** Česká spořitelna Praha, č. ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zaslídlá. **Var. symbol:** 911 840. **Objednávky ČR:** BJB, Výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4; e-mail: rozsievac@baptist.sk

Odbor v zahraničí/platby zo zahraničia: Predplatné 19,- € za rok/kus + aktuálné poštovné / 29,- €.

Názov účtu: Rozsievac – časopis Bratské jednoty baptistov, Súlovská 2, 82105 Bratislava, Slovenská republika, číslo účtu: 0011489120, Kód banky: 0900 S.W.I.F.T.: GIBASKBX Clearing: SLSP SC REUTERS: SVBR, SVBS, SVBT, SVBU, IBAN SK 35 0900 0000 0000 1148 9120

Uzávierka obsahu čísla 6. 1. 2022

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zveřejněné články nemusejí vyjadřovat názor redakce.

Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněny.

MODLITBA

„Ó, Hospodin, Bože môj, povšimni si modlitbu svojho služobníka a jeho úpenlivé volanie, aby si počul jeho kvílenie a modlitbu, ktorými sa tvoj služobník k tebe utieka“ (2Krn 6, 19).

„Hospodine, mój Bože, skloň se k modlitbě svého služebníka a k jeho prosbě o smilování a vyslyš lkání a modlitbu, kterou se tvůj služebník před tebou modlí“ (2Pa 6, 19).

„Hospodin, počuj moju modlitbu, počuvaj moje úpenlivé prosby, odpovedz mi pre svoju pravdu, pre svoju spravedlivosť“ (Ž 143, 1).

„Hospodine, slyš mou modlitbu, přej sluchu mým prosbám, odpověz mi pro svou pravdu, pro svou spravedlnost“ (Ž 143, 1).

„Pre nič nebudte ustárostení, ale vo všetkom s vďakou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo svojich modlitbách a prosbách“ (F 4, 6).

„Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu“ (F 4, 6).

Jako mladí jsme často zpívali píseň „Nejkrásnejší chvíle jsou na kolenu“. Byla taková rytmická, měla snadné akordy, lehká k zapamatování. Ale v mysli jsem měl otázku, jestli je pravda to, co zpíváme. Jak se to projevuje v životě? Je-li něco krásné, až nejkrásnejší, těšíme se na to, dáme si na to čas, užíváme si to? Jak to tehdy měli ti ostatní (nebo i dnes mají), nevím, ale já to nezpíval zcela pravdivě. A rozumějte, nejde tu o postoj našeho těla při modlitbě, ale o postoj našeho srdce před Bohem. Můžeme se modlit na kolenu nebo se modlit i v církvi a vypadat velice zbožně, a presto můžeme být daleko od Boha. A o to právě jde – BÝT BLÍZKO BOHU.

Můj oblíbený autor Wilhelm Busch říká: „Jako dítě jsem se učil píseň: Tam, daleko v nebi, kde jsou andělé, milý Pán Bůh bydlí. Přitom jsem si říkal: No dobré, ale pak nemá cenu se modlit, nedokážu přece křičet tak nahlas, aby mne Bůh slyšel až tam daleko v nebi. Rusové vypustili sputník a říkali: „Kdyby tam byl Bůh, museli bychom ho potkat!“ Mnoho lidí se s tím nemůže vyrovnat a říkají: „Tak kde je vlastně Bůh? Daleko v nebi? Tam nahoře?“ Tady bych vám chtěl úplně jasně říci, že nikde v Bibli není napsáno: „Daleko v nebi.“ Je tam úplně něco jiného. Bible o živém Bohu říká: „Přece není od nikoho z nás daleko...“ (Sk 17, 27). „Zezadu i zpředu jsi mě obklipil, svou dlaní jsi na mě položil“ (Ž 139, 5). Tomu se dá porozumět jen tak, když pochopíme, že naše smysly dokážou vnímat jen trojrozměrný svět. Ale svět je větší. A Bůh je na dálku od nás, ale v jiné dimenzi, v jiném rozměru.

K tomu, abychom byli blízko Bohu, patří nezbytně i naše pokání. Přiznání naší vinu před Bohem. Upřímná prosba o odpusťení všech hříchů. Proto mezi první veřejná slova Jana Křtitele i Ježíše patří: „Činite pokání, neboť se přiblížilo Boží království.“ Pak už nic nebrání, abychom zůstávali s Ním, BLÍZKO NĚJ. Abychom si to užívali a radovali se z toho, jako když jsou spolu lidé, kteří se mají opravdu rádi a je jim spolu moc dobře.

O to v modlitbě jde. BÝT BLÍZKO BOHU. Pak to může být i modlitba beze slov. Vždyť komunikace s Bohem neprobíhá podobně jako mezi lidmi jen verbálně (slogy), ale i jinak. Především postojem srdce. Když Ho milujeme, nejde nám o nic tak moc, jako být s Ním, být Mu blízko a napořád.

CO S TÍM DNES?

Nemodlím se k Bohu, jen když mně „teče do bot“? Nemodlím se, abych zkoušel, jestli to pomáhá – funguje? Těším se na čas modlitby, modlím se rád, nebo jen z povinnosti? Modlím se především srdcem, anebo jsou to jen prázdná slova úst? Jsou moje modlitby především vyjádřením chvály a vděčnosti, nebo je to hlavně o prosbách? Jsem při modlitbách i zticha, bez slov, abych mohl zaslechnout Boží hlas? Když vstanu od modlitby, vím, za co jsem se modlil nebo co mi Bůh řekl? Modlím se s vírou ve velkého Boha? Jsem připraven přijmout i „Boží NE“ s vděčností a chváhou, i když je to pro mne těžké? Modlím se také při práci a denních činnostech?

Ve společenství církve: Nemodlím se proto, aby mě druzí slyšeli, kvůli lidem? Nebo „aby se přece jen někdo pomodlil“, když kazatel vyzve? A naopak: nejsem potichu, když vím, že se mám modlit nahlas?

A nakonec: Poznají na mně lidé v praxi, že zůstávám BLÍZKO BOHU, na modlitbách?

**Zažili jste v poslední době mocný Boží dotek?
Jak vás Pán Bůh oslovil při čtení Písma a na modlitbách?**

Milí čtenáři Rozsévače. S novým rokem vám přinášíme téma Duchovní disciplíny: Čtení Bible, modlitba, vyznávání hřichů, rozjímání nad Božím Slovem, půst, ztišení se nad Božím Slovem, uctívání, chvála, společenství, podřízení se, služba. Při studiu Písma a na modlitbách jistě prožíváte požehnané chvíle. Pokud uznáte za vhodné, pošlete nám na emailovou adresu rozsievac@baptist.sk nebo na korespondenční adresu: Marie Horáčková, Sv. Čecha 11, 678 01 Blansko, tel. č. 734 596 635, svoje myšlenky s Bohem, poznatky, povzbuzení, podělte se s radostí ze čtení Božího Slova s ostatními. Povzbuzujeme vás k zaslání vašich krátkých úvah a myšlenek, jak vás Bůh oslovuje, vede, ujištěje, jak je k vám soucitný v těžkých chvílích a jak vás následně potěšuje. Děkujeme vám. Redakční rada Rozsévače

POKRAČOVÁNÍ ÚVODNÍKU PROČ SE MODLIT?

Modlitba má moc změnit lidi, situace a věci.

Apoštol Pavel s radostí oznamuje, že jsme „spolupracovníci na Božím díle“, tedy spolu s Bohem určujeme, jak různé události dopadnou. Nemusíme rezignovat nad uzavřeným vesmírem. Spolu s Bohem totiž určujeme, jak bude vypadat budoucnost! Máme měnit svět modlitbou. Jakou další motivaci k tomuto nejušlechtiljímu lidskému počinu ještě potřebujeme? **Velkou moc má vroucí modlitba spravedlivého**“ (Jk 5, 16).

Nikdo z nás nepozná skutečné účinky svých modliteb, dokud nedoraží do nebe. Víme ale to, že Boží království na této zemi je budováno těmi, kteří se modlí. Skrče modlitbu jsme zváni do vztahu s Bohem, vztahu, jehož součástí je stejně tak mluvení, jako naslouchání. Modlitba je podle Dallase Willarda „rozborov s Bohem o tom, co společně podnikáme“. Mnohý člověk na smrtelné posteli litoval své posedlosti prací, penězi, rozkoší a mocí. Slyšeli jste ale o někom, kdo by litoval přílišného času stráveného na modlitbách? Ne! Kde je mnoho modliteb, je také mnoho lásky.

Opravdové modlitbě se musíme naučit. Učedníci požádali Ježíše, aby je naučil modlit se (Lk 11, 1). Oni poznali, že je to proces. Je to škola, kde můžeme klást otázky, experimentovat a dokonce máme právo i selhat.

Modli se jednoduše.

Modli se upřímně.

Modli se vytrvale.

Modlitba vyžaduje disciplínu.

Disciplína je něco, co nám pomáhá vstoupit do něčeho, co je dobré.

Vztahuje se na každou oblast

života. Hubnutí, hraní na klavír, učení se cizímu jazyku, atd. Nemůžete si říct: „Chci mluvit francouzsky“ ... a mluvit. Vy, kteří neumíte např. plavat, nemůžete silou vůle způsobit, že to najednou budete umět. Vyžaduje se inteligentní úsilí. Musíme vědět, jak na to. Co nedělat a co naopak dělat. V každé oblasti života cesta růstu a rozvoje jde vždycky skrze cvičení. Musíš praktikovat, trénovat, cvičit, abys dokázal věci, které bys jinak nedokázal. Líbí se mi, co Pete Greig ve svém kurzu o modlitbě řadí všem, kteří se chtějí učit se modlit:

Tak se nemusíme bát, že nám tato práce nebo činnost zabere příliš mnoho času, protože „nevýžaduje vůbec žádný čas, ale všechnen čas nám zabírá“. 1Te 5, 17 „Neustále se modlete“ (B21). Modlitba není něco navíc k práci, ale probíhá zároveň s prací. Veškerou svou práci máme předem opřít o modlitbu, máme se modlit během ní a také ji s modlitbou uzavírat. Modlitba a činnost se tak spojuje.

Ora et labora - modli se a pracuj. Udělej z modlitby svou prioritu ve všech věcech a za všech okolností. Když to budeš dělat, zjistíš, že modlitba bude měnit tvůj život k lepšímu.

Nick Lica, sbor BJB Karlovy Vary

DŮVĚRA SE PROJEVUJE POSLUŠNOSTÍ

„Synu můj, nezapomeň na moje příkazy. Důvěruj Hospodinu celým srdcem, On sám napřími ty cesty.“ Autor Přísloví 3 nás vybízí, abychom do toho dali celé své srdce, abychom srdcem dodržovali Boží příkazy. S tím se spojeno zaslíbení, že Bůh nám prodlouží život a přidá pokoj. Důvěra se projevuje poslušností. Pokud děláme něco jiného, ukazujeme tím, že Bohu nedůvěrujeme. Bůh nám dal rozum, ale sedmý verš Přísloví 3 nám radí, abychom se nenechali vést svou moudrostí. Doslova je zde napsáno: „**Boj se Hospodina, od zlého se odvrát.**“ Dnes se nacházíme v další vlně covidu. Objevila se nová mutace viru Omikron a vypadá to, že vše jen tak neskončí. Znamená to, že se s tím budeme muset naučit žít. Důvěrujeme Hospodinu i v těchto věcech? On ví, co dělá. On má v rukou naše cesty. Pokud budeme žít v poslušné důvěre v Něho. On urovňá cestu před námi. Nespoléhejme se na naši lidskou nedokonalou rozumnost. Je třeba svěřit ji Bohu. On nám ukáže cestu i v těžkostech. Těžká je poslušnost bez důvěry. Někdy říkáme: Důvěruji ti, ale pak neposloucháme. Na setkáních si lidé přejí hlavně zdraví, ale co dá našemu tělu zdraví? „**Boj se Hospodina, od zlého se odvrát.**“ To dodá svěžest našim kostem. „Cti Hospodina ze svého majetku a bohaté se naplní tvé sýpy.“ To jsou příkazy, které nám dávají Bible a které je třeba plnit. Každý sám se musí zastavit, nechat se vynést nad všechny problémy svého života, odsud na ně pohlednout, zhodnotit, co je dobré a co nestojí za nic. Co je třeba odhodit a co zanechat. Co je důležité, Bohu milé. On od nás žádá

poslušnost a ta je úzce spojena s důvěrou. Jak jsme na tom my? Jak se rozhodneme žít v roce 2022? Nevíme, co nás čeká, ale On to ví dobře. Proto chcí u Něj složit svou důvěru a na Něj očekávat, ať se děje, co se děje. *Na základě úvahy J. Szöllőse*

LÍBIT SE BOHU

Jde mi o přízeň u lidí nebo u Boha? Snažím se zalíbit lidem? Kdybych se stále ještě chtěl líbit lidem, nebyl bych služebníkem Kristovým“ (Gal 1, 10).

Apoštol Pavel hned na počátku úvahy v první kapitole listu Galatským vydávuje, že se chce líbit víc Bohu než lidem.

To je i moje častá modlitba: „Pane, pomoz mi, chtít se líbit víc Tobě než lidem.“ Vždyť každý se chce líbit druhým, zažívat přijetí, často i za cenu špatných věcí! Pavel zde vyznává, že má svobodu od této touhy zalistit se lidem. Jednání v touze zalistit se lidem je často v protikladu tomu, co se líbí Bohu!

Apoštol Pavel se dříve jmenoval Saul, a jak sám říká, nejprve byl horlivým pronásledovatelem církve. Ale při jedné své výpravě za zatýkáním křesťanů se setkal s živým Ježíšem Kristem,

a to naprostě změnilo jeho život. Přijal jméno Pavel a stal se kazatelem evangelia. Záhy sám zakusil těžkosti a pronásledování. Právě osobní vztah s Ježíšem Kristem, jak Pavel říká – nemít to z druhé ruky – síla Ducha Kristova v nás, to je to vítězství nad závislostí na lidech k úplnému vydání se do služby Bohu.

Pane Ježíši Kriste, děkuji ti, že mne slyšíš! Uč i mne naslouchat Tobě a rozpoznávat hlas Tvého Ducha ve mně.

Mám Tě rád a chci tě poslouchat. Š. D.

Prameny: Z úvah Mana na tento den (Gal 1, 10–24).

NIEKOĽKO RÁD PRE MODLITBU

Ak chceme hovoriť o praktizovaní modlitby, zadefinujme si, čo je modlitba a prečo sa modlíme.

Modlitba je rozhovor s Pánom Bohom a následné očakávanie na Jeho odpoved. Dôvodom na modlitbu má byť vedomie všemohúcnosti a vševedúcnosti Hospodina a naša vnútorná túžba stáť uprostred Bozej vôle. Ak neprežívame veľkosť nášho Stvoriteľa, tak si otvorme Bibliu a študujme, aký je. Čím viac Ho budeme spoznávať, tým viac bude v nás rásť túžba rozprávať sa s Ním. Na to potrebujeme *vyhradiť si čas* – čas, keď naša mysl i telo sú najčerstvejšie, a *vyhradiť si miesto*, kde sa budeme modliť, aby sme neboli nikym a ničím vyrúšovaní. Potrebná je aj *Biblia*, ktorá nám dovolí modliť sa v súlade s Božou vôleou, a *zápisník*, dôktořího si zapíšeme modlitebné predmety.

Čo má modlitba obsahovať a čo určite nevyniechať:

Chvála, oslava, uctievanie. Uvedomiť si, pred koho predstupujeme a s kym sa chceme rozprávať. Ak si to uvedomíme, potom predstupujeme pred Pána s oslavou, chválou a uctievaním. Ak nemáme na to dosť slov, treba si otvoriť Písma a chváliť Pána napríklad slovami Žalmistu: „*Doboreč Hopsodinovi, moja duša! Hopsodin, môj Boh, nesmerne si veľký! Nádherou a velebou si sa zaodel... Ako vela je tvójich diel, Hopsodin! Všetky si múdro utvoril; zem je plná tvojho tuorstva...*“ (Z 104, 1; 24).

Pokánie a vyznávanie hriechov. Vedomie Bozej majestátnosti nám odhaluje našu osobnú hrievnosť, malosť a biedu, čo nutne vyvoláva ochotu každodenného pokánia podobne, ako prosil kráľ Dávid: „*Bože, zmiluj sa nad mnou podľa svojej milosti! Pre svoje veľké milosrdenstvo zotri moje tažké priestupky! Dôkladne zo mňa zmy moju vinu, očisti ma od môjho hriechu!*“ (Z 51, 3 – 4).

Vdaka a poddanosť Bohu. Pokánie a následné odpustenie vyvoláva v nás vďačnosť a ochotu vydať samého seba Bozej vôle so všetkými svojimi túžbami, nádejami a vztahmi. Tak splníme výzvu Písma: „*Kto prinesie obetu vdáky, ten ma ctí*“ (Ž 50, 23). „*Za všetko vzdávajte vdáky, lebo to je Božia vôle v Kristovi Ježišovi*“ (1Tes 5, 18). „... vo všetkom s vdákou predkladajte Bohu svoje žiadosti vo svojich modlitebách a prosbách“ (Flp 4, 6).

Ak sme svoje srdce takto pripravili, môžeme pristúpiť k ďalej časti modlitby.

Prosby a príhovorné modlitby. Dôležité je prosiť tak, aby sme mohli aj vziať: „... prosíte, ale nedostávate, lebo prosíte zle; chcete to premáriť podľa svojich zlych žiadostí“ (Jak 4, 3). Ako na to? Treba sa modliť v Duchu: „*Takisto aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti. Ved nevieme ani to, za čo sa máme modliť. Ale sám Duch sa za nás príhovára nevysloviteľnými vzduchmi. Ale ten, čo skúma srdcia, pozná zmýšľanie Ducha, lebo sa prihovára za svätých tak, ako chce Boh*“ (Rim 8, 26 – 27). To znamená vziať si do ruky Božie slovo a pomocou neho sa prihovárať za svojho partnera, deti, blízkych, známych. Napríklad nám niekto povie: „Mám problém, prosím, modli sa za mňa.“ Nevieme, o aký konkrétny problém ide, ale Boh to vie, tak môžeme v modlitbe parafrázovať biblické verše takto: „*Pane Bože, prosím, aby môj priateľ vedel zložiť všetku svoju starosť na Teba a aby rozumel, že Ty sa o neho staráš*“ (1Pt 5, 7). Prosím, nech vie, že v Tebe, Pane Ježišu, má Toho, kto súčíti so všetkými jeho slabostami, lebo Ty si prešiel podobnými skúškami ako my. Nech dokáže pristúpiť s dôverou k Tebe, aby v Tebe našiel milosť a pomoc (Hb 4, 15 – 16).“

Kedy a kde sa modliť:

Neprestajne – v každom čase. To znamená nielen vo chvíľach stíšenia ráno či večer, prípadne pri jedle, ale mat' vedomie, že Pán je stále s nami a my máme možnosť vždy s Ním hovoriť, či v práci, za volantom, v obchode, v hromadnej doprave, v kuchyni, v záhrade... Našim myšlienkom nemôže nič zabrániť, aby boli trvale v Bozej prítomnosti. „*Neprestajne sa modlite*“ (1Tes 5, 17).

Vytrvale – Aj keď sa nám zdá, že Pán Boh nepočuje alebo neopovedá na naše modlitby a okolnosti sú nepriaznivé, potrebujeme poslúchnuť slová

Pána Ježiša: „*Proste a dostanete, hľadajte a nájdete, klopote a otvori sa vám. Ved každý, kto prosí, dostáva, kto hľadá, nachádza, a tomu, kto klopí, sa otvori*“ (Mt 7, 7). „*V každom čase v Duchu proste vo všetkých modlitebách a prosbách*“ (Ef 6, 18). Boh na vytrvalé modlitby odpovie.

S kym sa modlit

Osamote – Je to osobný rozhovor s nebeským Otcom. „*Ale keď sa ty modliš, vojdi do svojej komárky, zavri za sebou dvere a modli sa k svojmu Otcovi, ktorý je v skrylosti. A tvoj Otec, ktorý vidí aj to, čo je skryté, ti odplati*“ (Mt 6, 6). V takejto modlitbe môžeme povedať všetko, čo nás taží, teší či trápi bez obáv, že sa to dostane na verejnosc.

S priateľom modlitebníkom – Niekoľko je bremeno problémov príliš tažké, aby sme ho niesli sami, tak potrebujeme niekoho, kto je ochotný spolu s nami sa modliť. Aj Pán Ježiš bol v podobnej situácii: *Vtedy im povedal: „Velmi smutná je moja duša, až na smrť. Zostaňte tu a budeťte so mnou“* (Mt 26, 38).

V spoločenstve – Nakolko je v zhromaždení väčší počet prítomných, nemusí modlitba v spoločenstve obsahovať všetky časti, ktoré sú vymenované vyššie. Slová modlitby majú obsahovať aktuálne prežívanie celého spoločenstva – chvála za možnosť byť spolu, vdaka za novoobratených, vládu a v moci postavených, vdaka a prosba za rôzne služby zboru, za deti, seniorov, chorých, pracujúcich v misii, pokoj miesta, kde žijeme... Modlitby v spoločenstve majú byť aj odpovedou na zvestované Božie slovo.

Na záver treba pripomenúť, že modlitba nie je príležitosťná aktivita, závislá od našho prežívania či nálady, ale má to byť vytrvalá činnosť, v ktorej potrebujeme rásť. A aj keď sme v minulosti sklamali a padli, máme stále možnosť prísť k Pánovi Ježišovi, vyznať svoje zlyhania a nastúpiť cestu verného modlitebnička a modlitebničky. Najväčším príkladom modlitebnička je pre nás Pán Ježiš Kristus.

D.C.

OTČE NÁŠ

Pri našich modlitbách nejde nikdy len o povinné odrecitovanie. Spolu s otváraním úst otváramo srdcia, dívame svoj zrak k neviditeľnému priestoru, oslovujeme nášho Otca, ktorý je v nebesiach a súčasne blízko v nás. Modlitba je, v určitom zmysle, prvým krôčikom vieri. Ale je ešte viac – životabudič. V modlitbe objavujeme a učíme sa rešpektovať Božiu veľkosť a Božiu moc. Je Všemohúci, Všadeprítomný!

Modlitba je vždy zárzakom. Modlim sa doma sám a Boha oslovujem z pozície spoločenstva. Otče náš! Hlásim sa k vyznaniu vieri. Nechcem byť sebcom, vlastne ním nemôžem zostať, hoci sebectvo je mojom ľudskou prírodenosťou. Ale vykročením na cestu vieri sme v jednom duchu boli pokrstení v jedno telo (1K 12, 13). Vo viere sa učíme nažívať s bratmi a sestrami v jednomyselnosti. Je to tažká, často neuskutočiteľná úloha. Lebo každý z nás bol stvorený pre slobodu. Náš nebeský Otec každého stvoril na svoju podobu, ale nosíme svoj obraz, zrkadlo nám to potvrdí. Máme svoju podobu, svoje meno a často v našej hlove vŕia svojské myšlienky, pre život v spoločenstve úplne nevhodné a zlé.

Pokračujeme a možno budeme aj trochu prekvapení obsahom prej prosby: „**Posväť sa meno Tvoje.**“

Či nebeský Otec nie je dosť svätý? Iz 6, 3: „Serafíni volali jeden druhému Svätý, svätý, svätý Hopsodín zástupov, celá zem je plná Jeho slávy.“ Z prosby sa dá teda ako prvý vyrozumieť **túžba po čistote srdc**. Nech má túto túžbu v srdeci každý kresťan. Spoločnosť, v ktorej dnes žijeme, vie obsah slova svätý len zosmešňovať. Žiaľ, túžba po svätosti sa z našho života stráca. Načo je komu v dnešnej dobe svätost? Ludia sa ženú len za hmotným ziskom a chcú si užiť – svätosť je na smiech.

Nie je zvláštne, že nás v prvej prosbe **Pán Ježiš pozýva prosiť o čistotu, pravdivosť, slobodu a zodpovednosť?** Do našej modlitby vkladá a zviditeľňuje ako prvú túžbu po svätosti: Nech sa v slobode a čistote môjho života posväti, aj v tažkých podmienkach dneška, Tvoje meno, Otče.

Túžbu potom ešte umocní dvomi prosbami: **Príď kráľovstvo Tvoje a buď vôle Tvoja ako v nebi, tak aj na zemi!** (Lk 11, 2) Prosíme, aby sa v nás

upevňovala nádej vo víťazstvo Božieho kráľovstva a večný život. Posilňovať sa má menovite tým, že sa učíme žiť podľa Božej, nie svojej vôle. Ved mnohokrát sme doslova zaskočení, kam nás podvodom chce naša vôle dovest. Opakujeme si a zvrúčime svoju prosbu, podľa príkladu Pána Ježiša: „**Nie moja vôle, ale Tvoja vôle nech sa stane!**“

Život na zemi je ten najcennejší dar. Zveľaďujeme ho, chránime, predĺžujeme aj vdaká pokroku lekárskej vedy, tiež vdaka zdravej mysi, životospráve, disciplíne, a v rytme biblickej pravidelnosti sa v sedemdesiatich-osemdesiatich rokoch so zemským bytím lúčime.

Zasneme a nevieme dobre pochopiť Pavlov výrok: **Mne žiť je Kristus a zomrieť získ**. Túžime toto úprimné vyznanie naplniť vo vlastnom živote, žiť hlbku a krásu života podľa evanjelia, spolu s Pánom Ježišom Kristom. A predsa, často sa musíme v pokáni zastaviť, pripraviť a vyznať: **Odpust, Pane.**

Myslím, že nič nie je lepšie a liečivejšie pre ozdravenie života, ako v tichom údive dviažiť zrak k výšinám a spočíniť denne v dokonalom tajomstve vzkriesenia, lebo: „... ak jedine v tomto živote máme nádej v Krista, tak sme najúbohejší zo všetkých ľudí“ (1Kor 15, 19).

Ďalšia prosba: **Chlieb nás každodenný daj nám dnes**, stojí opticky uprostred modlitby Otče náš. Áno, chlieb je dennou potrebou človeka. Žijeme v krajinе, kde máme hojnosť a bohatý výber chleba i potrieb, až luxusných pre život. Je to

neporovnatelné so životom našich rodičov. Neubráníme sa výčtkám, ak povrchnie prehadzujeme z pleca na plece núdz a nedostatok v tzv. tretích krajinách. Často nás trápi len otázky zdražovania, ale **sme ľahostajní k otázkam – čo by sa dalo zmeniť**, ako pomôcť veľkému množstvu ľudí vo svete, kde deti nemajú čo jest a zomierajú hladom???

Na prosbu o chlieb každodenný a potreby hmotného života sa hned viaže prosba o odpustenie. „**A odpust nám naše hriechy, lebo aj my odpúšťame každému svojmu vinníkovi.**“

Musíme spozorniť! Prosíť o odpustenie je prvým krokom a naň sa viaže nasledujúci krok, **lebo aj my odpúšťame každému svojmu vinníkovi**. Tomu sa však naša prirodzenosť, aj u kresťanov, chce často všeomžene vyhnúť. Najmä ked' urazenosť a mrzutosť požiera pokoj srdca. Neodpúšťať tým, čo sa voči nám previnili, je realitu ľudskej prirodzenosti. Do deja vstupuje pokušiteľ, zhŕňa množstvo dôvodov a príčin, prečo nemusíš, vlastne nemôžeš odpustiť. Nedajme sa oklamáti. Máme k tomu jeden z výrazných biblických argumentov: Žijeme život z milosti Krista. „Stále nosíme na tele Ježišovo zomieranie, aby bol na našom tele zjavný aj Ježišov život“ (2Kor 4, 10). **K tomu patrí aj odpustenie tým, ktorí sa voči nám previnili!**

Neuvod' nás do pokušenia, ale zbab' nás zlého, Náhľenosť človeka podlahnutí pokušeniam, nezvládnutí skúšku je nechcené pravidlo. Poznáme to všetci. **Pokušenie a jeho sprievodné znaky:** Človek je podráždený, nemá náladu, nie je vo „svojej koži“, dolieha naňho únavu, precitlivenosť či iné prekážky. Pán vie o nás všetko. Najlepšie, keď sa v podobných situáciach obrátime na Noho. V modlitbe nachádzame orientáciu: Otče náš, pomôž nám v pokušeniach, chceme zostať zakotvení v Tebe. Pokušiteľ sa snaži využiť našu podráždenosť, pripravuje upadnutie a zlyhanie.

Je dôležité v tej chvíli vzhliadnuť hore a rozpomenúť sa na slová evanjelia, napr. Jak 1, 2 – 4: „Bratia moji, pokladajte to za radosť, keď prídu na vás rozličné skúšky, ved' viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti. A vytrvalosť nech je zavrená skutkami, aby ste boli dokonali, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku.“ Alebo iný verš: 1Kor 10, 13 „Skúška, ktorá na vás dolahla, je len ľudská. Boh je však verný. On nedopustí, aby ste boli skúšaní nad svoje sily, ale so skúškou dajú východisko, aby ste ju vládli zniest.“

Ako pokušenie začína? Podráždenosť, preťaženosť, lenivosť, pokušiteľ pripravený zaútočiť na nás. V tažkej chvíli však

pokušenie prichádza náhle, nečakane sa ocítame na hrane roztržiek, hnevu a podozrievania.

„Bratia moji, pokladajte to za radosť, keď prídu na vás rozličné skúšky, ved' viete, že ak sa vaša viera osvedčí, vedie to k vytrvalosti. A vytrvalosť nech je zavrená skutkami, aby ste boli dokonali, bezúhonní a bez akéhokoľvek nedostatku.“

Ako kresťania sme súčasťou spoločnosti, ale v nej sme poverení **byť svetlom, zostať solou**. Lebo ak sol stráti slanost, je na výhodenie. Zrejme aj preto modlitbu **Otče náš** končíme dôrazným apelom, prosbou: **ZBAV NÁS ZLÉHO.** Zlo sa nesmie udomáčniť v srdeci kresťana. O tejto pravde hovorí každé zvestované slovo evanjelia. V pravidelnom utíšení budeme silniť, budeme ochotnejší zlo zavrhnúť. A v ľutosti pokánia očistíme svoje srdce od zla.

Ak zotrívame na modlitbe, nemáme dôvod vyčleňovať sa zo spoločenstva Kristovho tela. Lebo prvou aj poslednou prosbou modlitby Páno vej – **Posväť sa meno Tvoje- a -zbab' nás zlého-** vyslovujeme tiež súhlas k obnovi našich sŕdc v jednomyselnosti.

J. Stupka

BYŤ KAZATEĽOM ŠTEFAN DANKO

(BJB Klenovec)

Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Súhlasím s tým, že stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Popri mojom rozhodnutí nasledovať Pána Ježiša či vziať si Ivicku za manželku to považujem za jedno z najdôležitejších rozhodnutí v živote. Vnútorné volanie do služby na plný úvazok som prežil takmer okamžite po svojom obrátení. Bol som v tom čase sedemnástročný študent na Evanjelickom gymnáziu v Tisovci a v mojom srdci horeli súčasne dve túžby. Prvou bola túžba privádať neveriacich ľudí k Pánovi Ježišovi. Druhou bola túžba veriacim pomáhať na ich ceste nasledovania. Pán mi už v tom čase posielal do cesty ľudí, ktorým som mohol poslužiť, povzbudit ich vo vieri a svedčiť im. Preto som sa v poslednom ročníku gymnázia rozhodol odoslať prihlášku len na jednu vysokú školu, a to na Evanjelikálnu teologiu v Banskej Bystrici. Veril som, že táto škola môže byť niečim, čo ma do určitej miery vedomostne a prakticky vystrojí a tiež mi otvorí dvere do služby Hospodinovi na plný úvazok. Na začiatku som viac vnímal povolanie do misie, až neskôr, počas štúdia teologie, som začal viac vidieť svoje miesto v kazateľskej službe.

Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Je to naozaj tak, že keď si Hospodin povoláva svojich služobníkov do služby, na jednej strane hovorí priamo k ich duchu, ale súčasne si rád používa aj iných ľudí či okolnosti, aby im ich povolanie potvrdil. Spomínam si na dva momenty, ktoré mi v posledných dvoch týždňoch odosielania prihlášok na vysokú školu pomohli definitívne sa rozhodnúť študovať teologiu, a teda aj vyuňať sa na cestu služby Pánovi. Prvým bol telefonický rozprávajúci s mojou manželkou (vtedy ešte len priateľkou) Ivickou. Otvorené som jej v ňom povedal o tom, že nemám v srdci pokoj ohľadne žiadnej inej profesie okrem duchovnej služby. Ona mi povedala, že to vníma už dlhodobo veľmi podobne, hoci mi o tom nehovorila. Vrávila, že si má nevie predstaviť, že by som robil čokoľvek iné. Druhým ľudom bol kazateľ z apoštolskej cirkvi, ktorý na mládežníckej konferencii, na ktorej sme boli, vyzval mladých ľudí do služby na plný úvazok. V oboch prípadoch som porozumel, že Pán cez nich hovorí, a po učinení rozhodnutia moje srdce naplnil úžasný pokoj, ktorý bol akoby Božím potvrdením Jeho vedenia.

Kto je tvojím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš)?

Verím, že je dobré mať vzory a je veľmi dôležité mať skutočne dobré zdroje inšpirácie v službe. Mojimi najväčšími vzormi sú

niektoré biblické postavy, ako napríklad sám Pán Ježiš, apoštoli Ján a Pavol či diakon Štefan. Zo Starej zmluvy sú to hlavne Jozef a Daniel. Z tých mimobiblických je to určite John Bunyan a jeho nezameniteľná Cesta krestana a krestanky z mesta skazy do nebeského mesta. Veľmi rád počúvam kázne Leonarda Ravenhilla, ktorý mal a stále má veľký vplyv na môj duchovný život a rast. Pri nom stojí ako môj duchovný vzor kazateľ a spisovateľ A.W. Tozer, ktorý bol Ravenhillovým blízkym priateľom. Čo sa týka apologetiky, veľkým vzorom mi je napríklad William Lane Craig alebo Frank Turek. Zo súčasných kazateľov či mysliteľov by som rád spomenul br. Aleša Franca z Brna alebo br. Zaca Poonena z Indie. Veľký vplyv na mňa mal najmä v mojich prvých rokoch krestanského života br. Paul Washer, ktorý bol viac rokov americkým misionárom u domorodcov v peruánskej džungli.

Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

V kazateľskej službe som sedem rokov, presnejšie od augusta 2014, keď som nastúpil na kazatelskú prax v zboru BJB v Košiciach. Dodnes máme s manželkou Ivicou na toto obdobie nádherné spomienky. Hned po praxi som nastúpil do služby v zboru BJB v Klenovci, kde sme dodnes.

Čo máš na tejto práci najradšej alebo čo ti dáva pocit, že táto práca má zmysel?

Seba ako kazateľa vnímam ako akéhosi posla, ktorý ľuďom prináša Božie slová. Verím, že Božie slovo v spolupráci so Svätým Duchom má moc meniť ľudske životy. Takže keď môžem byť svedkom toho, že Slovo vykonáva v životoch ľudí to, na čo ho Pán posielal, vtedy mám pocit, že to má zmysel. Keď sú ľudia povzbudení v tažkých životných situáciách. Keď ich Slovo napomenie, lebo zišli z úzkej cesty nasledovania. Keď sa Božie slovo, evanjelium, dotýka srdc neveriacich ľudí. Sú vzácné momenty, keď človek úprimne príde po radu, alebo povie, že k nemu to zamyslie či kázeň hovorili, a keď ľudia vyznávajú, že Pán im ukazuje veci, ktoré musia vo svojom živote zmeniť. Jednoducho povedané, keď vidím Pána konáť, viem, že to má veľký zmysel.

Čo je pre teba najtažšie?

Najtažšie je pre mňa vidieť, ako sú niektorí ľudia ľahostajní voči tomu, čo je Božia vôľa v ich životoch. Keď je úplne evidentné, že človek si zvolí cestu, ktorá vede preč od Pána, kráča po širokej ceste a pritom si myslí, že môže žiť aj vo svete a súčasne aj s Pánom Ježišom. Keď takáto duchovná slepota postihne verných kresťanov, znášam to veľmi ťažko. Najhoršia je bezmocnosť, že im človek chce pomôcť, ale oni aj tak urobia to, čo je správne v ich očiach. Podobne ťažko znášam prítomnosť neláske a nejednoty medzi kresťanmi pre neodpustené hriechy z minulosti alebo pre rozdiely v okrajových záležitostiach učenia. Súčasne je pre mňa ťažké vidieť, že niektorí ľudia sa chytia do pasce falóšného učenia, čím sa pripravujú o mnogé z Božích požehnaní a niektorí možno aj o večnú spásu.

Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotvrať? Ak by si neboli kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

V mojom živote bolo niekoľko momentov, keď som bol rozhodnutý, alebo takmer rozhodnutý zo služby odísť. Najtažšie sú tie obdobia, keď Pán dopustí na človeka ťažké skušky. Či už zdravotné alebo iné, rodinné. Vždy mi však pomohlo zavolať na Pána, pokoriť sa pred Ním a uvedomiť si, že On je zvrchovaný a o všetkom vie. Uvedomiť si, že napriek všetkému, čo sa deje, On to má vo svojich rukách a je stále ten istý – milostivý, dobrotný a láskavý Boh. Ak by som neboli kazateľom, bol by som asi misionárom, no mimo duchovnej služby by to bolo asi čokoľvek, čo by dokázalo užiť moju rodinu. Myslím, že napríklad podnikanie v určitej oblasti by ma skutočne bavilo.

Máš rodinu. Ako to vnímajú a čo je pre nich ťažké?

Ako som už aj spomenul, Ivica sa od začiatku stotožnila s tým, že jej manžel bude kazateľ. Pravdu však je, že až počas služby si človek uvedomí, čo to častokrát prináša. Že byť manželkou kazateľa je na jednej strane čest a radosť, ale na druhej strane zodpovednosť a mnohokrát aj ūhľačké bremeno. Osobne vidím manželky kazateľov z veľkej časti ako tie, ktoré svojim manželom podopierajú ruky ako Áron a Hur Mojžišovi. Preto prosím, aby sa veriaci ľudia z našich zborov modlili nielen za kazateľov, ale rovnako aj za ich manželky a deti. Naši traja chlapci, myslím, vnímajú kazateľskú službu pozitívne a dcérka je ešte malčiška.

Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Áno, niekto dokonca povedal, že práca s ľuďmi je ten najtažší typ práce. Človek sa pri nej sice fyzicky nenarobí, ale duša – psychika – pocituje niekedy výraznú ťažku. Ak sa nemýlim, ja som skôr typ človeka, ktorý sa snaží nerobiť si ťažkú hlavu z každého problému, ktorý sa vyskytne. Snažím sa selektovať a k srdcu pripustiť len to, čo za to stojí. Samozrejme, sú veci, nad ktoré sa človek nevie len tak povznieť a hlboko sa ma dotýkať. Najmä, keď niekto v zboru prechádza niečim naozaj ťažkým. Ako sa snažím oddychovať? Najlepším oddychom pre mňa je osamote ísť na hodinku-dve do prírody a stráviť čas v Božej blízkosti. Podobne skvelou psychohygienou je ísť s rodinkou na pekný výlet, tiež do prírody a niečo spolu sa zažiť, niečo pekné vidieť. Napríklad, asi rok a pol sa venujem lukostrelbe, ktorá je pre mňa výborným relaxom a vyvetraním hlavy, rovnako ako každodenné telesné cvičenie.

10. Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najtažšie?

Zhruba v týchto dňoch sú dva roky odvtedy, ako sa epidémia koronavírusu rozšírila aj na Slovensko. Každý z nás sme tým boli ovplyvnení a mnoho vecí sa zmenilo. Počas lockdownu nemáme zhromaždenia a prešli sme do online priestoru. Mnohé aktivity, ako klub pre mamičky s deťmi – Detičkovo alebo DEPO a športové kluby pre deti, aktuálne nefungujú. Najtažšie je asi to, keď niekto blízky z rodiny či zo zboru zápasí s touto alebo inou chorobou. Vtedy sa vieme spoločne zjednotiť na modlitbách za toho človeka. Vtedy je to vždy vzácný čas. Pandémia je pre nás všetkých veľkou výzvou, ale súčasne aj príležitosťou využiť možnosti, ktoré máme. Možnosť byť viac v prírode so svojimi najbližšími. Využiť telefón a zavolať si navzájom, povzbudiť sa

či inak prakticky pomôcť. Takisto možnosť využiť aj online priestor na šírenie evanjelia. To najlepšie ostáva až do príchodu Pána Ježiša nezmenené – že bez ohľadu na to, čokoľvek nás ešte čaká, nás Pán Ježiš Kristus nás cez to prevedie a bude v tom s nami. Tým si môžeme byť istí. Nemusíme sa preto ničoho báť, ale v tomto ūhľačkom obdobií sa Mu vložiť do rúk a dôverovať Mu vo všetkom.

Rozhovor pripravila Ráčel Orvošová

UPONÁHLANÁ GENERÁCIA

Veľké množstvo kresťanov pravidelne číta Bibliu, veriac, že to je živé Božie slovo, zjavené pre ich životy. Opakovane na stránkach Písma čítajú, čo Boži hovoril svojmu ľudu – ako je napísané: „A Boh povedal...“ A predsa mnohí z nich žijú, akoby dnes Boh k svojmu ľudu nehovoril. Vlastne už celá generácia veriacich robí rozhodnutia bez toho, aby sa modlila alebo hľadala radu v Božom slove. Mnohí sú jednoducho rozhodní, čo chcú urobiť, a potom požiadajú Boha, aby im to schválil. Žijeme v čase takzvanej „uponáhlanej generácie“, keď ľudia prijímajú rozhodnutia mihiutím oka. Všimni si ten „bleskový jazyk“ uponáhlanej generácie, ktorý každý deň počujeme: „Zbohatnite za jeden večer! Je to ponuka storočia, no musíte sa rozhodnúť hned!“ Hnacím motorom toho všetkého je túžba: „Hned teraz!“

Takýto spôsob myslenia nainfikoval aj cirkev, ovplyvňujúc nielen rozhodnutia takzvaných „ihned kresťanov“, ale aj „ihned pastorov“. Len pred pár rokmi bolo medzi kresťanmi pravidelne počúť: „Modlil si sa za svoju vec? Prosil si Boha o radu?“ Koľko dôležitých rozhodnutí si nedávno spravil len „mihiutím oka“? Dôvodom pre úplnú Božiu kontrolu nad našim životom je Pánova túžba ochrániť nás pred neštastím, ktoré na nás dolehne veľmi často práve vtedy, keď robíme unáhlené rozhodnutia. Môj otec kazateľ ma naučil: „Boh vždy pripraví cestu pre modliaceho sa človeka.“ Ako mladý pastor som pociťoval, že vo mne narastá neutíchajúci hlad, čo spôsobilo, že som

sa usilovne modlil. Niekoľko mesiacov som strávil na kolenách pred Pánom – nariekač a modiac sa niekedy aj celé hodiny – keď ma konečne povolal, aby som šiel kázať Božie slovo gangom a drogovo závislým do New Yorku. Keď ma tam Ježiš v osemdesiatych rokoch opäť poslal, aby som založil cirkev na Times Square, tiež som bol na kolenách a so slzami som hľadal Boha. Vždy keď ku mne Boh prehovoril – vždy keď som dostal zjavenie Krista – nikdy sa to nestalo len vďaka štúdiu Biblie. Prišlo to v skrytosťi skrbe modlitbu a hľadanie Boha v Písme. Sprav zo svojho príbytku skryté miesto modlitby. Boh vždy pripraví cestu pre svojho modliaceho sa služobníka!

David Wilkerson

SVĚDECTVÍ Z ČESKÉ REDAKCE RÁDIA 7 CÍTÍM SE POŽEHNANÁ

Narodila jsem se na jihu Anglie v malé vesnici, ale moji rodiče se brzy přestěhovali do většího města, blízko Windsoru nedaleko od Londýna. Ačkoliv Londýn byl jen kousek, tehdy mi případal příliš daleko. Moji rodiče byli a jsou křesťané a většina mé širší rodiny rovněž, takže pro mě bylo jasné, že věřit v Boha. Nepamatuj si dobnu, kdy jsem nevěřila a vždy jsem chtěla následovat Boha. Pokaždé, když jsem měla jako dítě příležitost se v kostele pomodlit, abych se stala křesťanem, vždy jsem to udělala. Také si vlastně ani nepamatuj konkrétní okamžik, kdy se můj život změnil. Když jsem pak v 18 letech odjela studovat na univerzitu St. Andrews ve Skotsku, byl to pravděpodobně ten okamžik, kdy jsem se již tolk nespolehlala na víru mých rodičů, ale víra se stala skutečně mou vlastní. Na univerzitě jsem studovala francouzštinu a teologii,

přičemž studium teologie mě donutilo přemýšlet, čemu přesně věřím a proč. Byl to opravdu dobrý proces přehodnocování mých přesvědčení. Musím však rovněž napsat, že toto období pro mě nebylo vůbec jednoduché, neboť jsem byla daleko od domova v podstatě po celý rok a domu jsem se vracela jen o Vánocích, Velikonocích a v létě, tudíž jsem se musela spoléhat hodně na Boha, který mě ale po celou dobu držel. Na univerzitě jsem sloužila jako vedoucí chval pro křesťanskou unii, tedy skupinu asi 200 studentů z univerzity. Skutečně mě bavilo vést lidí při uctívání, protože jako muzikantka jsem cítila, že mě Bůh v této oblasti obdaroval.

Po univerzitě jsem vyslyšela povolení, které jsem dluho cítila v srdci, tedy abych odjela sloužit Bohu do Afriky. Napsala jsem do jedné křesťanské školy, jestli nepotřebují učitele a oni mi odpověděli, že ano. Spolu s ostatními jsme měli jeden měsíc školení v rámci misijní organizace WEC a pak jsem odjela na rok do Senegalu. Někdy to bylo docela osamělé období, ale také jedno z nejpožehnanějších, které jsem v životě zažila. Opravdu jsem cítila modlitby lidí doma, kteří se za mě modlili a někdy, když se za tu dobu ohlížím, si trochu v legraci říkám, že jsme tehdy nebyli fyzicky blíže než Evropě. Ale skutečně mi to tehdy tak připadalo.

Po návratu z Afriky jsem dokončila rok učitelského výcviku v Oxfordu a začala jsem si hledat práci. Tu jsem si našla na gymnáziu na jihu Anglie, kde jsem učila francouzštinu. Výuka na chlapecké škole byla dost stresující, a tak jsem po pár letech začala uvažovat o změně. Můj strýc, který se v 90. letech přestěhoval do České republiky a založil agenturu, která přivážela křesťanské učitele do České republiky, mi nabídl práci ve Zlíně. Souhlasila jsem, že přijedu na 6 měsíců, ale pak jsem se chtěla přestěhovat zpět do Anglie. Ale Bůh měl jiné plány. Po půl roce jsem se necítila úplně připravena vrátit se domů a poté, co jsem si udělala seznam pro a proti a hodně se modlila, rozhodla jsem se zůstat další rok. Našla jsem sbor v České republice, kde jsem se cítila jako doma, a hrála jsem na bohoslužbách.

Po několika měsících jsem potkala muže, který se později stal mým manželem, a pak ani ne do roka jsme se vzali v Praze na IBTS (Mezinárodní teologický seminář), kde moji rodiče tehdy učili. Přestěhovali jsme se do Brna a já začala pracovat na jazykové škole. Bůh nám požehnal 2 dětmi. Když pak trochu odrostly, začala jsem učit na Masarykově univerzitě budoucí učitele angličtiny, kde působím dodnes.

Jsme členy mezinárodního sboru v Brně, BICF, a milujeme tamní komunitu. Sloužíme zde, tak jak jsem obdarovaná, tedy venu chvály v jedné ze skupin a jsem ve vedení sboru. Zároveň jsem ráda, že mohu na Rádiu 7 připravovat týdenní pořad Life+.

Cítím se požehnaná, zvlášt když se podívám zpět na to, jak mě Bůh vedl cestou, kterou bych, když jsem byla mladší, nikdy nebyla schopná předvídat.

Alisa Randall

SMELOST NIE JE AKTÍVNA HLÚPOST

Čo to je smelosť? Kedy som smely? A kedy som aktívny blbec? Medzi pravidelné jesenné činnosti na farme patrí zber zemiakov. V prvom rade ich treba vyorať a pomocou dostupnej techniky pozbierať a vhodne uskladniť. Na našej farme sme s technikou na polceste k dokonalosti, čo znamená, že nás vyoravač zemiaky vyorie, nasype naspäť na zem, a potom ich treba ručne pozbierať. Bolo krásne prijemné jesenné podľudie. Skúsená zberačka zemiakov z nedalekej osady vyorané zemiaky rýchlo zberala. Gazda odišiel čosi vybavovať a ja som mal robotu na dvore.

Krátko poobede mi gazda zatelefonoval: „Chod sa, prosím ňa, pozriet, ako to Alžbeta so zemiakmi ide, a dones jej ďalšie prázdne debničky.“ Pani Alžbeta svieža zberala a už z dialky na mňa volala: „Treba vyorať ďalší riadok, o chvíľu budem hotová.“ S traktorom, po vzájomnej dohode s gazdom, nejazdím, lebo traktor, starší to pán, predsa len má všakováke nuansy. S vyoravačom som tiež ešte nepracoval, a tak volám gazdovi, ale ten nedvíha. Skúšam to znova a znova... a nič. Medzitým mi do toho pani ňomre: „To neviete vyorať jeden riadok? Však je krásne, môžem zberať, inak pôjdem domov.“ Späťne môžem zhodnotiť, že toto je presne ten moment v živote jedinca, kedy sa, aspoň v mojom prípade, k životu zobúdza „aktívny blbec“.

Práve vtedy sa musí rozvážne zhodnotiť situácia a rozpoznať, čo je v danej chvíli aktívna hlúpost a čo smelosť. Ja som sa rozhodol byť aktívnym blbcom, a to hned niekolkostupňovým. Späťne vidím, že v danom momente by bol najlepšie počkať, až sa gazda ozve, a s ním sa dohodnúť, prinajhoršom nechať pani odísť. Pretože to by bolo úplne nič oproti dôsledkom mojich hlúpých aktivít, ktoré nasledovali a ktoré skomplikovali život na farme na niekoľko týždňov. Mňa samého zamestnali a dostali do nepríjemnej situácie na niekoľko dlhých, a predsa strašne krátkych dní. Traktor som naštartoval, pomaly púšťal spojku a vyoravač aj traktor pekne pracovali.

Dobré. Avšak na konci riadku, sú posmelený úspechom, mi napadla ďalšia myšlienka, traktor otočiť a ešte jeden riadok aspoň začať. Lenže pri obrátkе som urobil niekoľko chyb a pásový rošt na vyoravači sa nielenže roztrhol, ale dokrútil a dolámal. Nasledujúce emócie, udalosti a dôsledky preskočím – zabraľi by velmi veľa miesta, a pritom stačilo odolať pokušeniu byť „aktívnym blbcom“. Pretože skutočnou smelostou by bolo počkať na gazdu alebo nechať pani odísť.

Múdry sa bojí a odstúpi od zlého, ale blázón dotiera a je smelý (Príslovie 14, 16).

Milovaní, ked si nás Boh tak zamiloval, aj my sa máme navzájom milovať. Podľa toho poznávame, že ostávame v ňom a on v nás, že nám dal zo svojho Ducha. A my sme videli a svedčíme, že Otec poslal Syna za Spasiteľa sveta. Láska medzi nami dosiahla dokonalosť v tom, že máme dôveru v deň súdu. Ved aký je on, takí sme aj my na tomto svete (1 Jana 4, 11 – 21).

Dostali sme denodennú neľahkú úlohu – rozpoznávať, čo je to dotieravá smelosť blázna a naopak, ako sa prejavuje smelá dôvera v deň súdu. Súdu, na ktorom sa zrejme ocení, ak v sebe aktívneho blázna pribrzdim.

Prajem vám aj sebe odvahu k rozvážnej smelosti.

TOUHA SVĚDČIT

14. ledna uplyne právě 110 let od odchodu na věčnost jednoho z nejvýznamnějších služebníků naší Jednoty, bratra Jindřicha Novotného staršího. Ale ne, dnes nechci psát „nekrolog“, nechci na bratra vzpomínat jako na zakladatele a dlouholetého kazatele naší Jednoty, nechci připomínat jeho činnost redaktora časopisu „Posel pokoje“, zakladatele Sdružení mládeže a Nedělní školy, dirigenta převeckého sboru a mohla bych pokračovat. Mohla bych psát o jeho velké touze svědčit lidem o Pánu Ježíši, o tom, jak otevřel pro tuto službu nejen své srdce, ale i svůj byt – ať už v Praze na Žižkově nebo ve Vršovicích, často na úkor vlastní rodiny. Mohla bych psát o jeho práci misijní, o jeho cestách na Podřipsko a do jiných míst. Ale nebudu! Dnes bych chtěla připomenout bratra Jindřicha jako „obyčejného“ mladého muže, který přišel z Náchoda do Prahy, aby zde pomáhal rozvíjet rodinnou obchodní živnost. Budu citovat z vyprávění jeho dcery Marie Flüge. Její vyprávění má krásný název: „Jak si nás tatínek maminka bral.“ Začíná slovy: „Tatínek byl obchodníkem a přicházel často do Prahy. Jak se obrátil, to znáte. Stal se evangelíkem. Když přišel do Prahy, navštívil zde shromáždění, které řídil pan Wandl (správce van Andel). A ten pan Wandl řekl tatínkovi: „Pan Novotný, nechťel byste se stát kazatelem?“ „Ale ne, ne. Já toho nejsem hodný.“ Adrian van Andel se ptal mladého Jindřicha třikrát a vždy dostal stejnou odpověď. „Ale potom“, pokračuje sestra Flüge, „byl nešťastný. Měl jsem říci ano a plakal a modlil se a umínoval si, až se ho pan Wandl zeptá, že rekne ano. Ale pan Wandl už se neptal. Proto se přihlásil sám na Krišonu (Chrischonu u Basileje). Když se za čtyři roky vrátil, jeho otec, obchodník, mu řekl, že mu nic nepatrí.“ Takový byl postoj obchodníka, kterého jeho syn zklamal. Asi nás jeho postoj překvapí, když víme, že pocházel ze vsi, kde většina obyvatel patřila k Českým bratřím. Sám byl sice katolík, ale „písmákum“ prý přál. S rozhodnutím svého syna se však nesmířil. Ovšem Jindřich už byl rozhodnutý stát se služebníkem evangelia. Přijal proto v roce 1874 pozvání Americké misijní společnosti, aby se stal evangelistou v Praze. Americká misijní společnost si upravila sál v Bartolomejské ulici č. 16 v Praze: Jindřichovi bylo dvacet osm let, nastěhoval se do bytu, který sousedil s přednáškovým sálem a začal pracovat jako misionář. Vrátme se opět k vyprávění jeho dcery: „Tatínek chodil často do biblického skladu na Václavském náměstí k p.

Stahlschmidtovi a nechťel se ženit, chtěl zůstat sám, protože myslí, že žádná věřící dívka pro něho není. Naše maminka byla v venku, od Veltrus. Také se obrátila pod ulivem své sestřenice, sestry Meereisové (za svobodnou Amálie Kejrové). Dědeček měl maminku velmi rád a dal jí často peníze, dřívě, když byla ve světě, stála ho dost peněz, ale když se obrátila, nestála ho nic, nic nepotřebovala. A tak ji pustil do Prahy, dal jí dost peněz a řekl, at si tam koupí, co chce. Maminka jela a šla k p. Stahlschmidtovi, kde si koupila traktáty a Nové zákony, které dluho rozdávala. Jednou tam zas přijela a p.

Stahlschmidt ji uvedl do pokoje, vytáhl „šuple“ a řekl jí, že si můžete vybrat, co chcete, všechno je zadarmo. Maminka si sedla a vybírala a hrabala se v tom a byla při tom hrozně šťastná. Pan Novotný tam také přišel a pan Stahlschmidt ho také odvedl do toho pokoje, kde se maminka hrabala, a řekl: „Zde ta sestra také miluje Pána Ježíše doopravdy a vy také.“ A jak setkání pokračovalo? O tom se ve vzpomínce nepíše. Ale určitě se věnovali vzájemnému rozhovoru o své víře v Pána Ježíše. Vzpomínky sestry Flüge totiž pokračují vyprávěním, že slečna Kostomlatská (tak se maminka jmenovala za svobodnou) požádala bratra Novotného, zda by k nim mohl přijet a míti u nich shromáždění, protože její tatínek není ještě obrácený, ale nábožný je, dodala.

„A tatínek přijel příští týden. (do Starých Ouholic u Nové Vsi, nedaleko Hledsebe). Sezvali se kolem sousedé a služky, pan Novotný měl biblickou hodinu a zůstal tam přes noc. Druhý den měl jít na dráhu a slečna Kostomlatská uvařila kávu a postavila ji před něho. A tatínek seděl a míchal, míchal. Maminka si myslela, co jen té kávě je, že nepije a on míchal a míchal. Tedy šla ven do kuchyně,

a když se vrátila, slyší, jak její maminka řekla: „Je-li to vůle Boží, aby šla s Vámi, tedy ano.“ A sestra Flüge končí slovy: „A už se měli. Byla to vůle Boží, tý dva patřili k sobě.“

A jak to pokračovalo? „Dědeček řekl: Aninko, můžeš pana Novotného dovést ke křížku, a ona se vrátila a on šel na dráhu. Někdy šla až na nádraží a tu je doprovázel její bratr František, který řel napřed a nesl lucernu, nebo šla maminka sama, ale jen tam, kam až směla jít.“

K seznámení Anny Kostomlatské s Jindřichem Novotným došlo někdy v roce 1875 a již 3. listopadu toho roku uzavřeli sňatek. A opravdu hledali Boží vůli. Vzpomínání pokračuje zvláštní, velice vážnou větou: „Tatínek řekl týden před svatbou mamince: vůj, miláku, kdyžbym poznali, že to není vůle Boží, raději to necháme.“

Oba však byli ujištěni, že je to vůle Boží. „A tak začali život v malém, byl to život služby. Maminka byla pomocnicí tatínka, a když jejich děti od malíčka viděly, že se maminka modlí, sedly si u dveří a řekly si, že Pán Bůh je blízko a cítily se dobré. Ráno první věc jejich maminky byla modlitba a večer poslední modlitba. A když maminka nebyla blízko, byla jistě v pokoji a modlila se.“

A věděly to nejen děti, ale i její manžel. A Pán jim bohatě žehnal a my můžeme vzpomínat, že před 110 lety odešel na věčnost věrný Boží služebník, který přinesl zvěst evangelia mnohým a stal se kromě jiného i zakladatelem a prvním kazatelem, „u výro pokřtěných křesťanů, většinou baptisty zvaných“. Odešel na věčnost bohatě teologicky vzdělaný člověk, absolvent teologického semináře v St. Chrischona ve Švýcarsku a Free Church College v Edinburku ve Skotsku. Odešel na věčnost člověk, který měl blízko k T. G. Masarykovi... a mohla bych pokračovat. Ovšem, především odešel velký modlitebník, jehož manželka mu byla celoživotní opora, věrnou modlitebnici, o níž mohl s jistotou říci, že „jejich svazek byla vůle Boží!“

Pozn: Proložený text je citace ze svědectví sestry Marie Flüge, třetí z devíti dětí Jindřicha a Anny Novotných, provdané za významného německého baptistického kazatele.

Slavomila Švehlová

ČO SA OPLATÍ

Neraz sa mi stalo, že po udalostiach dňa som bol rozrušený, a preto som nemohol zaspať. Po čase som však zistil, že keď začnem myslieť na Božie slovo, prináša to utíšenie, pokoj a spánok. Istý kazatel spomenul k téme: „Rozjímanie o Božom slove“ aj taky spôsob, že ak v biblickom verši položíme dôraz postupne na každé slovo a chvíľu o ňom uvažujeme, otvárajú sa mnohé myšlienky a nové obzory. Takto môžeme byť nielen sami obohatení, ale tiež schopní kedykolvek o Božom slove hovoriť. Mali sme suseda, ktorý mi raz povedal, že on by vedel veľa rozprávať o vínoch. To sa mu však neplatilo, pretože nakoniec prišiel o všetko a nemal ani kde bývať. Na druhej strane som nespočetnekrát skúsil, že Božie slovo prináša do môjho života pokoj, lásku, radosť, nádej do budúcnosti, mnoho úžitku, krásy a svetla na cestu životom. Po rokoch som sa ešte viac upevnil v presvedčení, že rozjímať o Božom slove sa naozaj oplatí. Je nevyčerpateľným zdrojom tých najvyšších hodnôt v našom živote.“ L.P.

Anna Novotná

SPOLUPRACOVNÍCI NA DÍLE KRISTOVĚ YMCA PLZEŇ

Milí čtenáři, jak jste si jistě všimli, že od ledna 2022 se v Rozsévači objevila nová rubrika s názvem Spolupracovníci na díle Kristově. S potěšením vám v ní budeme postupně představovat naše bratry a sestry, kteří otevřeli své životy a domovy potřebným. V prvním díle jsme vám představili manžele Diana a Miroslava Hrvánkovy z Revůvce. Druhý díl našeho seriálu „Spolupracovníci na díle Kristově“ patří manželům Vérce a Petrovi Burianovým z BJB Plzeň. Slouží v obci Tlučná. Nevěřím na náhodu. Proto ani seznámení s Vérkou nepovažují za náhodu, i když by se tak mohlo zdát. Stačil jediný e-mail a naše dobrodružství mohlo začít. O jejich službě se dozvídám stále víc a není možné, abych vám v jednom rozhovoru představila všechnu jejich skvělou práci pro Pána Ježíše Krista. Začneme tedy od začátku.

Jak dlouho sloužíte a co je nyní hlavní náplň vaší práce?

Ted' bychom řekli, že sloužíme už čtvrtým rokem. Naše první kroky ke službě vedly v době, kdy jsme čekali našeho druhého syna. Tenkrát jsme si přáli, jít z malého bytu do malého domku. Věděli jsme, že to pro nás bude náročné nejen finančně, ale stejně tak jsme věřili Bohu v to, co pro nás má. Vnitřně jsme dali Bohu slib: „Bože, ten dům Ti bude sloužit.“ Za necelý půlrok jsme bydleli v domku a po roce, kdy už bylo všechno jakž takž dokončeno, jsme začali zvát páry známých a sousedů na rodinná odpoledne, projektové dny, shromázdění, na Velikonoční lovení vajíček. Úplně první oficiální aktivitou pod YMCA byl letní příměstský tábor pro děti, respektive hned dva tábory. A to všechno u nás doma a na naši zahrádku. Bylo to kolem roku 2018. Od této jsme začali dva křesťanské kroužky pro děti, v létě jsme měli znovu tábor s misionáři z Ameriky, kdy jsem uprostřed kempu rodila, ano Boží cesty jsou někdy fakt vtipné, ale máme kolem skvělého týmu lidí od nás ze sboru, kteří umějí vzít za práci, když je potřeba. Další školní rok jsme měli tři kroužky, další pololetí čtyři, další léto bylo na táborech stále na naší zahradě 45 dětí a 15 vedoucích. Nás dům se na tu dobu vždycky změnil v polní kuchyni. Pak přišla zima a s ní epidemie covidu, ale my jsme věděli, že potřebujeme větší prostory. Pro to, co děláme, už nás malý obývák a zahrada nestačily. Modlili jsme se, aby nám Bůh dal příležitost sehnat prostory. Samozřejmě jsme zkoušeli všechny možnosti: Od základní školy po obecní objekty, ale nic nebylo tím, co jsme potřebovali. Bylo to asi tak dva týdny před tím, než se začaly v médiích objevovat první spekulace a informace o covidu v Itálii, kdy jsme podepsali kupní smlouvu na zchátralý dům v Tlučné. Božím zázarakem stál jen milion a půl, a my jsme Božím zázarakem měli zrovna ten původní byt, který jsme prodali, a zbylo nám na rekonstrukci. V době, kdy všechny firmy krachovaly, jsme dokončovali Boží místo v Tlučné. Ano, měli jsme obavy, ale Boží pokoj nás zaplavoval víc než kdy jindy. Bylo jaro a léto, které se strávilo prací na novém domku. V září jsme otevřeli osm kroužků s křesťanským programem pro děti.

Kromě letních tábörů jsme se s dětmi začali scházet i o víkendech a znovu přišel podzimní a zimní covid. Mnoho lidí se scházelo přes Zoom, ale lidí, s nimiž jsme pracovali my, už byli z online přenosů vyčerpaní, stáli o objetí, o církev a o Boží lásku. Otevřeli jsme dveře Bohu, když je mnoho kostelů zavíralo. Tak si Bůh stvořil církev uprostřed bouře v Tlučné. Nás příběh trvá pár let. Od samého začátku to je neuvěřitelný Boží plán a já Mu děkuju, že nás s manželem povolal být jeho součástí. Není nic nádhernějšího než uléhat a vstávat s Kristem po boku.

Představíte nám další vaši službu?

Ano, ještě jsem nezmínila naši „Chlebovou misii“. To byl jeden ze skvělých Božích nápadů, jako obvykle. Já totiž moc ráda peču chleba, dobrý chleba, ne takový ty sypké směsi z obchodu, ale prostě chleba, který je „pecka“. Pecku jsem ho pro nás domů a stalo se, že mi Bůh dal na srdce uprostřed covidu obcházet sousedy, kamarády, cizí lidí a dávat jim můj chleba. Máme takový systém dvanácti veršů až po evangelium Poslední večeře Páně. Každý z těch veršů je o chlebu. Lepší je suchý chleba v klidu, než maso a svář. Ježíš lámal a dával učedníkům atd. Je to moc hezká introvertní chvilka pečení chleba a pak skvělé kontakty s lidmi. Několik z nich přišlo do sboru, všichni dostali Nový zákon a mnoho z nich ho čte. Těší se, co dalšího z Bible bude viset na chlebu.

V čem konkrétně vidíte Boží jednání?

V nás, jak nás Bůh proměnuje ke svému obrazu. **V lidech kolem nás**, že poznávají stále do hloubky a šířky, kdo jsme, komu sloužíme a chtějí k tomu přijít. Uvědomujeme si víc a víc, že když jdeme s Bohem tam, kde chce On, dveře se otevří a my, lidé přirozeně přicházejí a my můžeme být „jen“ součástí a Božím nástrojem v tom nejpřirozenějším slova smyslu.

Co považujete za největší zázarak během vaší služby?

Zázaraků, které jsme na této společné cestě s manželem zažili, bylo mnoho, vždycky nás Bůh překvapil svou láskou. Možná tu zmíním dva zázaraky, které se nám v poslední době staly. První se udál v lednu 2021. Rozhodli jsme se z finančních důvodů přejít k jinému dodavateli energií, přeci jenom jsme vytápeli další objekt a hledali jsme možnosti, jak ušetřit. Všechno jsme vyuřídili kladně a bylo to. Myslím, že to byl víkend, když nám nás pastor misionář Larry psal, ať mu pošleme číslo účtu, že nějaký pán ve sboru v Americe, kde právě jsou, nám chce poslat příspěvek, protože to má na srdci. Ten pán, ani nevíme, jak se jmenuje, nám poslal 21 tisíc korun. Udiveně jsme přemýšleli, co s toliku penězi budeme dělat. Ríkali jsme: „Bože, co máš v plánu?“ Bylo úterý a nám přišlo vyúčtování od byvalého dodavatele energií, hádejte kolik? 21 tisíc korun. Díky Bože!

Dalším zázarakem, který jsem mohla zažít, byla návštěva u jedné naší ovečky v Tlučné. Už doma jsem měla takový pocit, že si mám s sebou do kabelky vzít Nový zákon. Ale nemohla jsem ho najít a tak nějak jsem si říkala, že ted' ho stejně potřebovat nebudu a běžela jsem za ní. Chvilku jsem u paní byla, ale cítila

www.krabiceodbot.cz

jem, že tu dneska nejem kvůli ní. Svatý Duch mě vedl: Běž po schodech. Taky máte obcas v hlavě takové povzbuzení od Svatého Ducha? No nic, po prázdných panelákových schodech jsem běžela jako splašená, už jsem byla dole a za dveřmi ji vidím. Petru, už nasedá na kolo. Otvírá dveře, udýchaná jako blázen volám: Petro, ahoj! Ahoj Véro, volá na mě Petra. Pamatuji se na to cvičení, co jste v Tlučné pořádali, co vedla Kris (misionářka z Prahy, která dělá křesťanská cvičení pro ženy)? Jasné, pamatuju, ríkám. A Petra na to: Tak já bych chtěla mit v sobě takovou radost, jakou měla ona. Já se uvnitř cítím jako spálený Brambor. Věruš, řekni mi, jak v sobě můžu takovou radost probudit? AHA! Jo, tohle se fakt stalo, nic z toho neubírám ani nepřidávám. Petře jsem řekla evangelium nejlíp, jak jsem mohla, jí to evidentně dost šrotovalo v hlavě, protože se otočila od kola a řekla mi: Můžu ti říct svoje hřichy? Jestli jste před tím byli v šoku, tak tady jsem byla v šoku taky. Petře jsem řekla: Můžeš. No, vydala jsem ze sebe to nejlepší, co jsem mohla, na kus účtenky jsem ji ještě nakonec napsala verše z Bible a taky kdy a kde se scházíme. Ted' už s sebou pořád nosím Nový zákon, i když mám kabelku pěkně těžkou. Prostě, budete pohotoví k rozdávání Slova Božího.

Podobných zázaraků můžeme zažívat mnoho. Některé se nám zdají být menší, jiné jsou tak velké, že je nejde svést na náhodu, ani na vědu, ani na počasí, ani na naši připravenost. Věřme přeci v Boha zázaraků.

Jak se změnily a mění životy lidí, kterým sloužíte?

Některým hodně. Jsme svědky toho, kdy se k sobě zpátky vracejí manželé, kdy se děti, které nikdy nepoznaly lásku, cítí milované. Chceme vidět v lidech takovou důležitost, jako v nich vidí Bůh.

Pro mnoho lidí jsou naše aktivity velkou pomocí i na fyzické rovině bytí. Každý týden můj manžel rozváží potravinovou pomoc, v současné době takto spolupracujeme s 10 rodinami. Doma společně s dětmi třídíme oblečení od různých lidí z naší obce a znova ho rozdáváme do rodin, kde je to potřeba. Každoročně se zapojujeme do projektu „Krabice od bot“, rozvážíme je do rodin, se kterými pracujeme. Také vozíme dárky lidem, kteří často nemají na Vánoce ani stromeck. Loni jsme vezli dokonce kapry. Chceme být tam, kde by byl Kristus. U těch nemocných, chudých, ztrhaných, unavených žen, matek, vdov, u vyčerpaných tátů samozivitelů, u dětí, které nikdo neměl rád, chceme být tam, kam nás Bůh vede, a neuhnout ani o krok,

i když je to někdy těžší, než si myslíme.

Loni jsme dělali i takovou prevenci. Ve většině rodin, se kterými pracujeme, jsou samozivitelky. Ale nechtěli jsme jen „tahat lidí z rozbouřené řeky“, chtěli jsme jít nahoru po proudu a najít, kde ti lidé do té vody padají - začali jsme tedy ve spolupráci s manžely Staňkovými pořádat Manželské večery, tj. kurz osmi večerů pro manželské páry s problémy i bez problémů. Chápeme, že řešit problémy rozpadlých manželství, dětí, vyrůstajících z rodinného prostředí, má být až to poslední, co děláme.

Pro šíření evangelia a budování vztahů pořádáme ve spolupráci s dětskou misí „LEGO páry“, každoročně na podzim pro rodiny s dětmi „Dýňovou páry“, Tríkrálovou stezku pro rodiny. To jsou aktivity, stezky (vánoční, velikonoční, májová), které jsme začali dělat z důvodu covidu, abychom mohli šířit Boží světlo i v době, kdy se lidé zavírají doma do temnoty.

Existenční pomoc je jedna oblast, kde pracujeme. Pořádáme ale také dopoledne pro maminky a děti, kroužky a kempy pro děti a rodiny ze střední sociální skupiny, tam je ta spolupráce na jiné úrovni. Ve službě lidem jsme si uvědomili, jak nelze mít jeden standard, podle kterého se pracuje, je potřeba každou rodinu, každého jedince brát zcela individuálně, výjimečně a podle toho s ním pracovat, tvorit aktivity atd.

Co pro vás osobně znamená sloužit tímto způsobem? Jaká je vaše největší výzva?

Vzdát se svých vlastních představ, ambicí o svém životě, o své „práci snů“, o svém příjmu. Vzdát se sebe.

Chtěla byste říci něco, na co jsem se nezeptala?

Ano. Během covidu jsme nemohli úplně dělat mnoho aktivit, ale Bůh nám dal na srdce začít tvořit křesťanské kvalitní projekty a pracovní materiály pro rodiny a děti. Kromě projektů na doma, které si můžete na našich stránkách za symbolické ceny koupit, můžete i některé akce skrze naše projekty zorganizovat. Třeba Velikonoční cestu nebo Vánoční cestu, která je v současné době dokonc přeložena do dalších dvou jazyků: angličtiny a slovenštiny. Naše aktivity se snažíme financovat částečně z kroužků, kdy část dětí ze sociálně slabších rodin kurzovně neplatí, děti z běžných rodin, kde to není problém, platí, z prodeje projektů a materiálů, z dotací od obce a MŠMT a z dobrovolných darů.
www.slunickotlucna.cz/velikonocncesta/
www.slunickotlucna.cz/vanocncesta/

S Ing. Věrou Burianovou, koordinátorkou a lektorkou pro pobočku YMCA v Tlučné rozprávěla Marie Horáčková

Pro případné dobrovolné dary uvádíme číslo účtu:
2301301631/2010, VS 5031

ZASAD ŠTROM

Boh neslúbil, že Jeho deti nebudú trpieť. Neslúbil, že nikdy nebudematežadne problémy. Nedostali sme žiadenslub, že na svete bude mier, pokoj, bezpečie a večný materiálny blahobyt. Bol nám však slúbený pokoj a odpočinutie pre dušu a mysel. Dostali sme slovo, že v prípade každej skutočnej núdze príde nadprirodzená pomoc a nikdy nebudemusietžobrat o chlieb. Boh by bol radšej, keby sme začali rozmyšľať takým spôsobom ako Pavol, kedy povedal: „Ak máme pokrm a odev, budme s tým spokojí“ (1Tim 6, 8).

Budúcnosť sveta vyzerá zle a neveští nič dobré. No v jednom zo svojich žalmov kráľ Dávid hovorí takto Božiemu ľudu: „Nebudem sa báť zlého...“ (Ž 23, 4). Toto posolstvo je určené aj súčasným veriacim. Budúcnosť je predsa vždy pod Božou kontrolou, takže sa nemusíme ničoho obávať. To Hosподin všetko naprogramoval. On pozná presný okamih Kristovo príchodu, Boh Stvoriteľ, ktorý kontroluje všetko v nebi i na zemi, povedal: „Hľa, národy sú stá kvapka z vedra, pokladajú sa za prášok na vážkach... Všetky národy sú pred Ním ničím, pokladá ich za ničotu“ (Iz 40, 15; 17).

Boh túži, aby sme zotrvali v Duchu Svätom až do Kristovho návratu. To znamená, že máme konáť svoju službu tak, akoby koniec nemal nikdy prísť a žiť tak, ako keby mal prísť

už zajtra. Istý kazateľ dostať otázku: „Čo by ste robili, keby ste vedeli, že zajtra príde Ježiš Kristus?“ „Zasadil by som strom,“ odpovedal.

Aj my dnes budme ako on! Nech idú skutoční krestania sadiť stromy, rozsievať semená Božieho slova a vytvárať pracovať pre Boha. Ked sa Pán vráti, nech vidí, že konáme Jeho vôľu!

David Wilkerson

SLOVO Istý minister sa posadil na okraj fontány, a pretože nedával pozor, spadol do nej. Hned pribehlo niekolko okoloidúcich, natáhali k nemu ruky a jeden cez druhého volal: „Dajte ruku, podajte ruku, vytiahneme vás, dajte ruku.“ Ale politik nechcel o tom ani počuť a nikomu ruku nepodal.

Jeden z okoloidúcich bol zvedavý, pretože je okolo fontány taký rozruch. Ked videl, čo sa deje, a spoznal človeka vo vode, povedal: „Priatelia, náš minister už od malička pozná len slovo vziať, a nieve, čo je to dať.“ Potom natiahol ruku k vode a prihovoril sa: „Dobrý deň, pán minister. Vezmite moju ruku do svojej.“ Minister sa jej hned chopil a bol z vody von.

Ludia si často pletú slová. Nebeský Otec pozná len slovo dávať.

TO JE POTREBNÉ

Pozdravme sa vzájomne Božím slovom a postojme chvíľu pri myšlienke, ktorú nám zanechal aktívny hovorca medzi učeníkmi. Ten muž, ktorý pri istej príležitosti odmietol svojho Majstra a učiteľa. Pán Ježiš sa skláral opásaný zásterou k jeho nohám, on zaprotestuje, nebudeš mi umývať nohy... Príbeh všetkým dobre známy. Po nejakom čase píše už ako apoštol Peter zborom list: „*Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás zo svojho veľkého milosrdenstva vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych znovuzrodil pre živú nádej*“ (1 Pt. 1, 3).

Sestry a bratia, vždy keď si spomenieme na deň svojho obrátenia, zopakujeme si: Áno, poslúchol som, osobne som prijal tiché volanie, ale bol to Boh Otec, ktorý ma znovuzrodil vzkriesením Ježiša Krista z mŕtvych k živej nádeji. Naše znovuzrodenie je dielom Božieho milosrdenstva. On to urobil z veľkej lásky, ktorá nevypchala, chce nás svojim milosrdenstvom po celý čas života formovať a obnovovať. Také je evanjelium milosti.

Tu je potrebné, aby sme sa pozastavili. Nás bežný deň vo svojej prirodzenej realite je pestrý, nezvládame vždy obživenie v Kristovi. Áno, vieme zacitovať, už nežiemy ja, ale žije vo mne Kristus. No jedného dňa sme akoby zaskočení. Nevieme si vždy vysvetliť, prečo sme nutkani k hašterivosti a z hlbky svojho vnútra akoby hnani ctižiadostou, omámení sebastrednosťou či prospechárstvom. Ešte nám nedochádza, že sa nás chystá prevalcovať sebevšetko? Je to tak od vzniku prvého kresťanského spoločenstva. Apoštol Pavol preto napomína kresťanov nahliadnutím do reality bežného dňa a odkazuje aj nám: „*Ak je teda nejaké napomenutie v Kristu, ak je nejaké pouzbudenie lásky, ak je nejaké spoločenstvo Ducha, ak je nejaký súcit a milosrdenstvo, naplňte moju radosť, zmýšľajte rovnako, majte rovnakú lásku, budte jedna duša a jedna mysel*“ (Flp 2, 1 – 2).

A do toho príde bežný deň. Začnú na vás útočiť zlé myšlienky. Neviete sa hned zorientovať. V pozabudnutí je tvorivé a obrodné napomenutie v Kristu zahmelené. Tu dole na zemi, kde tak ľahko vybuchuje zloba, prečo nepozdvihnut svoje srdcia ihned hore? Veríme v Pána Ježiša a milujeme Ho, no prečo tak ľahko v pokušeniaci strácame orientáciu? Určite sme sa v minulosti presvedčili, aké dobré a požehnané je napomenutie slovom evanjelia. Teraz je chvíľa skúšky, spomäťajme sa, naznačí apoštol: „*Ak je nejaké napomenutie v Kristu, tak sa ho chopme, ihned v tej chvíli. Oživme svoj život milostou napomenutia.*

Spomínam si na krásny zážitok z istého zboru, keď sme na biblickej hodine hovorili o veľkosti Bozej lásky, ako jeden zo starších bratov zdvihol ruku a s úsmevom srdca začal naspmäť recitovať: „*Láska je trpežlivá, láska je dobrovodom, nezávidí, láska sa nevystavuje a nenadúva; nespráva sa neslušne, nehľadá svoj prospech, nerozčuluje sa, nepočítava kriuddy; neraduje sa z neprávosti, ale raduje sa z pravdy*“ (1K 13). Bratia a sestry, poznáme evanjelium, milujeme ho. Apoštol nás však učí, že prečitané slovo, ktoré vieme aj zacitovať, **záčne fungovať až vtedy, keď sa nás blízky zaraduje, že ho napriek jeho slabosti prijímame v Kristovej láске.** To je povzbudenie láskou.

Ak je nejaké spoločenstvo Ducha, predostrie Pavol ďalšiu možnosť reality: Prečo by medzi nami nemalo vždy prevládnut spoločenstvo Ducha? Prečo by sme nemali v našich zboroch trvalo a pravidelne likvidovať konšpirácie a obludnú zlobu vonkajšieho sveta, ak s Kristom povstávame denne k novému životu?

A konečne apoštol vracia naše srdcia ku kroku, ktorým sme vstupovali do Bozej rodiny. Prečo sme sa často prestali zdokonaľovať v súcite a v milosrdenstve? Menovite, ak z reálneho života vyplýva, že sa potrebujeme aj vzájomne napomínať? Napomínanie v zboroch pestujeme stále menej a menej. Či nie je dôvodom, že sme podcenili súčit a milosrdenstvo?

Ak už začiatok nového života v Kristu bol počatý veľkým Božím milosrdenstvom, nič nás neopravňuje, aby sme sa od neho vzdalovali. Tým viac, že sa vzájomne povzbudzujeme myšlienkom apoštola: „*Ak je nejaký súcit a milosrdenstvo, naplňte moju radosť: zmýšľajte rovnako, majte rovnakú lásku; budte jedna duša a jedna mysel...*“ Obnovovaním Ducha súčitu a milosrdenstva zažiaria naokolo srdcia radostou, obnovia sa tiež radosť duchovných vodcov, všetci budeme mať jeden k druhému bližšie. A v Duchu jednomyselnosti budeme odolnejší v pokušeniaciach. Jednota v Kristu už nebude len romantickým snom.

J. Stupka

UMENIE STARNÚŤ, UMENIE NECHAŤ STARNÚŤ

Sprostredkovane môžem pozorovať jeden starší manželský páru v Londýne. Ona je vo veku osemdesiatpäť rokov postihnutá stareckou demenciou, on vo svojej deväťdesiatke kypí životom. Ona s pokojom a láskavo prijíma svoj stav, ako aj svojho panovačného manžela. Rozhoduje o všetkom aj za ňu. Aj stravu jej prideluje podľa svojich predstáv. A navyše sa jej z jej stavu vysmieva. Na otázku, prečo sa jej vysmieva napríklad zato, že jej už dobre neslúži krátkodobá pamäť, odpovedá:

„Nech vie, že nie je v poriadku, a nech sa spomäť, aby bola ako pretým.“ Žalostné. Nie je schopný priať, že jej stav už nikdy nebude ako pretým.

Český básnik Jan Neruda v básni „*Dědova misa*“ vkladá malému chlapcovi do úst kultúrno-vzdelávaciu myšlienku pre jeho otca: „*Až se tobě trášti bude ruka, koryto ti synek udělá!*“

Chlapcov otec totiž vyrábal pre už roztráseného dedušku drevenú misku, aby už viac, aj keď nechtiac, traslavými rukami nerozbíjal taniere. A malý chlapec otcovi vysvetli, prečo ho pozoruje. To otca zlomilo, misku nedokončil a deduškovi, svojmu otcovi, bozkal ruky.

Kamarát Fero sa dostal do napäťia so svojou manželkou, prečože je predsa len starší a už rozbil, nechtiac, traslavou rukou niekoľko hrnčekov na kávu. Dostał výstražné napomenutie, ktoré šálky určite nesmie rozbiti, prečože majú takú či onakú hodnotu. Situáciu s hrnčekmi Fero vyriešil po svojom – kávu si zalieva do sedemdecového zaváraninového pohára, ktorý má okrem toho, že sa dá viečkom tesne zavriť, aj tú výhodu, že po jeho prípadnom rozbití čakajú na polici ďalší jeho vysmiati kamarati bez dramatickej histórie. Fero akceptoval svoje obmedzenia a ešte aj vtipne vyriešil aktuálny problém. S pribudujúcimi rokmi nervózne zistujem, že už nevládzem toľko spravia ako volakany a denný zoznam úloh zostáva večer sotva z tretiny odškrtaný. Zúfalé! Zúfalé? Nie!

„Ako menej konáť a viac byť“

Nedávno som zachytil myšlienku – knihu Stanky Gajdošovej: <https://www.postoj.sk/93619/zbozstili-sme-zaneprazdenost-z-unavy-sme-urobili-cnosť-aj-ja-som-tomu-uverila>

Byť sám sebou a akceptovať svoje obmedzenia. Len tak byť s najblížšimi, napríklad sa hrať s vnučatami alebo podebatovať so susedom.

A hlavne si robiť podstatne kratší zoznam úloh, aby som mohol viacej byť. Ján Páleník hovorí: „Podstatou Boha nie je to, že robí, ale to, že je.“ A tým pádom dobré skutky, ktoré pripravil, osobitne pre každého z nás, sú na mieru ušité vzhľadom na naše, moje obdarovania, ale aj obmedzenia. Tak prečo to neakceptovať?

A okrem toho, len tak medzi nami – vyrobiť si pre seba z lipového dreva misku a aj lyžičku ma priam nadchýna. Napríklad takto naservírované halušky majú určite čarovnejšiu atmosféru. Nehovoriac o tom, že si ušetríme uši trhajúce záverečné škrípanie, spôsobené vyškrabávaním porceláновého taniera kovovou lyžičkou. Ale je iné vyrobiť si pre seba drevenú misku a mať z toho radosť, prečože si uvedomujem svoje obmedzenia, ako „drevou miskou“ blížneho ponížiť, prečože mi v tom či onom ležie na nervy. Prečo láskavo neakceptujem jeho starnutie? Prečo neobjavujem jeho rozkvet vďaka obmedzeniam? Vedť to priniesie radosť jemu aj mne. Si myslím.

A nepripodobňujete sa tomuto svetu, ale sa premete obnovením svojej mysli, aby ste skušali, čo je vôle Božia, to, čo je dobré, lúbe a dokonalé! Každému z vás hovorím, aby si nenamýšľal o sebe viac, ako treba, ale aby o sebe zmýšľal tak, aby konal rozumne, podla toho, akú mieru vieri každému udelil Boh (Rim 12, 2 – 3).

Ako vnímam svoje obmedzenia, ktoré mi prinášajú pribudajúce roky?

Ako pristupujem k svojmu vekovo zrejúcemu bližnému? Akceptujem jeho limity? Limity, ktoré v skutočnosti otvárajú priestor na niečo celkom nové?

TRPEZLIVOSŤ

Tretia adventná nedela niesla názov: „Trpežlivosť.“ V Biblia sa môžeme stretnúť s troma základnými druhami trpežlivosti.

S Božou trpežlivosťou s uteyeným, alebo napäk priečeným človekom – hriešnikom. Ide skôr o Božiu zhovievavosť a o Božie čakanie, či to tomu konkrétnemu človekovi konečne dôjde, o čo vlastne v živote ide. Vo vzťahu k človeku sa trpežlivosť v Písme vníma – tak tomu rozumiem – v dvoch rovinách: Ako pokorné znášanie tažoby života a potom trpežlivé očakávanie na Boha. Trpežlivé čakanie na pomstu by som s dovolením obišiel. Nie raz je v biblických textoch dôraz, aby človek zachoval trpežlivosť aj počas dlhého – až „nekonečného“ čakania – čo je v rozpore s heslom dnešnej doby: „Hned a teraz.“ V obchode s vodoinslačným materiáлом som narazil na trpežlivosť v montérkach – na Ondreja. Pozorne počúva, čo si kupujúci želá, a neraz kupujúcemu pomáha pomenovať, čo to vlastne chce kúpiť. Ako mi neskôr prezradil, sloboty sú na trpežlivosť obzvlášť náročné, najmä keď sa do obchodu nahrňu domáci kutilovia, sice zrejme s titulmi, ale bez remeselnnej praxe.

Do vzdchu zákazníkom kreslená vodoinslačná súčiastka, bez jasného pomenovania občas Ondreja pobaví, inokedy cviči k dokonalejšej trpežlivosti. Potreboval som urobiť veľký nákup, a tak som Ondrejovi, ku ktorému som práve prišiel na rad, predložil zoznam položiek. Pohľadom ocenil spisany zoznam, rýchlo ho očami prebehol, kde-to si urobil poznámku a tovar objednal, prečože v predajni tolko z položiek nemali.

„Nechám vám to zálohu?“ „Pokiaľ sa nechystáte počas nasledujúcich dvoch týždňov zomrieť, tak nemusíte. Ked tovar dorazi, zavolám vám.“ Naozaj som pri takomto predavačovi pookrial a zaumienil som si, že keď po tovar prídem, dám mu svoju knížku zážitkov z trolejbusu – zrejme aj on má z predajne dosť všelijakých zážitkov. Väčšina tovaru prišla a po prevzatí som knížku Ondrejovi podaroval. Začal si v nej listovať... a po chvíli hovorí: „Počkaj, niečo ti ukážem – môžeme si tykať, nie?“ „Jasné!“ „Tak počkaj!“ Vrátil sa s katalógom nafojených ikon, ktoré on nie kreslí, ale piše, prečože ikony sa pišu.

Teraz som pre zmenu s údiovom pozeral na katalóg ja. „Požičaj si ho, a keď nabudúce dôjdeš pre zvyšok tovaru, mi ho vrátiš. Čau.“ Nabudúce mi vzadu v skla horivo vysvetľoval, ako bol mníhom, ale zo zdravotných dôvodov ešte ako novic musel rehoľu opustiť a ako sa zamíval do ikon starých majstrov. Vysvetľoval mi, ako sa prípravuje drevo ako podklad pre budúci obraz, ako sa nanáša hliná, ako sa pracuje s farbami, ako sa pozlacia... S otvorenými ústami som počúval a pozoroval ten zapálený príval bytostných slov. Slová a informácie boli priam hmatateľné.

„A poviem ti, vela času trávim na modlitbe. Mám v izbe také miesto na modlitbu, kde kľačím a trpežlivu čakám na inšpiráciu pre tvorbu, či skôr inšpiráciu pre stvárnenie konkrétnej ikony.“ Súc neznaľ, sa pýtam: „A ty tvoríš aj svoje vlastné ikony?“ „Čo si sa zbláznil?! To je, ako keby si Ty, alebo niekto iný teraz k Biblia napísal ďalšie evanjelium. To je nemysliteľné!“

Náš rozhovor zakončil: „Vieš, kde neberieš Boha väčne a každý deň s ním nepočítas, tak taký deň stojí za h*vno. Čau.“ Trpežlivosť má skutočne veľa podôb a pestru paletu uplatnení v živote.

V bratskej láske budte navzájom naproti sebe nežní, v úcte jedni druhých predchádzajúci, v práciach leniví, duchom vrúci, Pánovi slúžiaci, v nádeji sa radujúci, v súžení trpežliví, na modlitbe zotrvávajúci (Rim 12, 10 – 12).

Skutočná trpežlivosť je Boží dar. A práve o takýto dar dnes chceme na modlitbu prosiť. Prosí o trpežlivosť práve do tých oblastí života, v ktorých mi chýba – pridáte sa aj vy?

P. K.

NELÍBILO SE JIM, CO SLYŠELI

Během Adventu 2021 jsem byla naším bratrem kazatelem vyzvána k úvodu k modlitbám v našem sboru. Úplně jsem se rozzářila a s nadšením jsem souhlasila. Hlavou mi hned běžely radostné myšlenky o pokoji a příchodu našeho Vykupitele a Spasitele a jak krásné téma to bude. Pokoj a příchod Ježíše Krista. Sotva mi hlavou proběhly tyhle nádherné myšlenky, vložil mi Pán Bůh do srdce něco jiného, o čem mám hovořit. A já cítila, že vše bude jinak. I přesto jsem s nadšením chystala svůj úvod o pokoji a příchodu Ježíše Krista, ale celou dobu jsem cítila, že tohle říkat nebudu. Když jsem dopsala poslední větu, pomodlila jsem se a řekla v bázni a pokřepe našemu milujícímu Nebeskému Otci: Tohle bych chtěla, tohle bych si prála, avšak ne má vůle, ale Tvoje vůle ať se děje. Nebot Ty jediný víš, co potřebujeme slyšet. Pán Bůh mě dovezl do knihy Jeremjáše 41, 1–2 a 42, 1–3. Přečetla jsem si dané verše a povzdechla si. Jak toto souvisí s tou nádhernou adventní dobou? Jak toto souvisí s námi ted? A vzápětí jsem dostala odpověď. Musela jsem si přečíst celou kapitolu 41 i 42. Nedalo mi to a přečetla jsem si i 43 a nakonec celá pohlcená do děje jsem na jeden nádech přečetla i 44. kapitolu. Velmi silně a jasně jsem si uvědomila, že tehdejší lid po usmrcení Babylonského správce země Gadeljáše padl do zajetí Jišmaela. Ze zajetí je vysvobodil Jochana, stoupenc Gadeljáše. Celý lid potom přišel k prorokovi Jeremjášovi a prosili, ať jim Bůh ukáže, kam mají jít. Přišli v pokřepe a prosili o modlitby za celý pozůstatek lidu. Jeremjáš slíbil, že jim řekne vše, co jim Bůh odpoví. Lid Jeremjášovi řekl

„Necht je nám Hospodin spolehlivým a věrným svědkem, jestliže se nezachováme přesně podle slova, s nímž tě k nám Hospodin, Tvůj Bůh pošle. Ať to bude dobré nebo zlé, Hospodina svého Boha, k němuž tě posíláme, uposlechneme, aby nám bylo dobré, budeme poslouchat Hospodina, svého Boha (Jer 42, 5–6).“

Avšak výrok Hospodinův se jim nelíbil. NELÍBILO SE JIM TO, CO SLYŠELI. Rozzlobili se i přesto, že jim Bůh zaslíbil, že se nemusej strachovat babylonského krále, že Bůh bude s nimi a bude je budovat, nikoli bořit, zasadí je a nevyvrátí. A naopak, že v Egyptě je čeká smrt. Navzdory zaslíbením i varování odešli do Egypta. I my dnes často neposloucháme. Nelíbí se nám, co nám Bůh říká, ale důsledky nakonec uvidíme sami. Modleme se, bratři a sestry, abychom byli vždy pozorní a poslušní Božímu slovu, i když se nám Jeho rozhodnutí nelíbí. Víme, že Bůh plní své slovo, své sliby a Jeho varování je dobré poslechnout. Modleme se, ať jsme věrní Božímu slovu, abychom si nepřeváreli a nepřekrucovali slovo, které k nám nás milující Nebeský Otec skrze Svatého Ducha promlouvá. Abychom se nenechali zlákat chvílkovými požitky, pozlátky, touze po pohodlí, po přepychu. Ale s důvěrou a vírou poslušně, pokorně násleďovali Ježíše Krista, který přišel na tenhle svět, ne, aby ho odsoudil, ale aby ho spasil, jak je uvedeno v evangeliu podle sepsání Jana 12, 44–47. Budeme tedy i my světem a solí země.

Leona Bednářová

BRATŘI, MODLETE SE ZA NÁS (1 TES 5, 25)

Jednou z největších služeb, které může křesťan dělat, je modlit se za potřeby druhých. Proto člověk, který je nuten k tělesné nečinnosti, ať už nemocí, nebo úrazem, nemusí se cítit neužitečným v práci na Boží vinici. Naopak. Otvírá se tu zcela mimorádně důležitá služba a možnost pro každého křestana. Může podporovat na modlitbách svoji rodinu, přátele, církev, sbor, kazatele a misionáře. Harold L. Fickett ve své knize „Pokračuj, pokračuj“ popisuje jednu ženu, která trpěla následkem srdeční příhody. Zavřená ve svém domě se cítila znechucená, neužitečná. Stěžovala si svému duchovnímu pastýři. Velice toužila konat užitečnou práci pro Pána! Pastýř jí řekl, že Slovo Boží nás učí, že modlitba má velikou moc. Uvolňuje duchovní síly a Boží moc, která potom kladně působí v životech a situacích lidí, zemí a národů. Svazuje také moc zla a dábla, maří jeho skutky. Vysvětlil jí, že ted má čas na to, čemu dříve nevěnovala tolík času a možná ho promrhal a zbytečnou činnost. Tato žena poslechla a stala se velkým požehnáním pro mnohé. Stala se vlastně spolupracovníci duchovních pastýřů, misionářů a v konečném důsledku i Pána Boha na Jeho vinici. Našla radost a nový smysl svého života. Služba modlitbou je dnes velmi zanedbávaná, ale mimorádně potřebná, a je to služba, kterou může konat každý křestan.

ZPOMAL

„Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina (očekávají na Hospodina), nabývají nové síly“ (Iz 40, 31).

Zaostáváš duchovně? Zrychl tempo! Ještě zaostáváš? Bud' ještě rychlejší! Pracuješ pro svoji církev? Přinut se k většímu výkonu! Ted, když jsi nabral rychlost, je už pozdě zpomalit! – Je to správné? Ne! Boží Slovo nás učí, že když chceme být užiteční v Božím království, musíme se umět, když je třeba, ztížit a zpomalit tempo. Jinými slovy – očekávat na Hospodina. Zamyslel jsem se nad uměním zpomalení, když jsem četl článek, který napsal známý astronaut Michael Collins. Popsal v něm problém dvou družic, obíhajících okolo Měsíce, které se mají spojit. Tato situace je zcela odlišná od té, kdy se mají spojit dvě letadla, která chtějí za letu natankovat. Letadlo, přilétající svrchu, jednoduše zrychlí, nadletí letadlo, které má natankovat, a napojí se na něj hadici, kterou sputst dolů. To je ve vesmíru zcela nemožné. Kdyby jedna z družic zrychlila, dostane se do vyšší polohy a začne se vzdalovat od druhé. Pilot družice, která vykonává spojovací manévr, musí jednat zcela opačně – proti svému přrozenému myšlení, chápání a cítění. Musí družici zpomalit, tím se dostává do nižší polohy, která mu umožní spojení. Tak je to i s velmi zaneprázdněným Božím dítětem. Tím, že zvýšíme činnost, ztratíme půdu pod nohami a stálé spojení s Pánem, tj. čas s Ním. Abychom se dostali dopředu, musíme zpomalit a očekávat na Pána. Když to uděláme, budeme mít dost času modlit se, čist Boží Slovo a uspořádat svoje záležitosti. Položit první věci na první místo. Zaostáváš? Tak zpomal! Bez částečného odpočinku můžeme skončit v trvalém odpočinku.

Prameny: Slova života, čtení na každý den.

PÁN NEMEŠKÁ

Veľmi starý stručný návod na život, veľmi aktuálny pre dnešok. Pán nemešká so svojím prislúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby nieko zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie (2 Petra 3, 9).

Syn môj, dávaj pozor na moje slová, nakloň svoje ucho k mojim výrokom! Nespušťaj ich z očí, chrán si ich v hlbke srdca. Vedú životom pre tých, čiich nachádzajú, sú zdravím pre celé ich telo. Pri plnej ostrážnosti si stráž srdce, lebo z neho vychádza život.

Odstráň falos zo svojich úst a úskočné perly nech sú daleko od teba. Nech tvoje oči hľadia priamo, tuo pohľad nasmeruj pred seba. Vyrovnaj chodník pre svoje nohy a všetky tvoje cesty nech sú isté. Nezaboc doprava ani dolava, odvráti nohu od zla. (Príslovie 4, 23).

Neprenáhli sa svojím duchom, aby si sa zlostil, lebo mrzutosť prebýva v hrudi pochabých. Nepýtaj sa: „Ako to, že predošlé dni boli lepšie ako terajšie?“ Lebo to by si sa nepýtal z múdrosti. (Kaz 7, 9–10).

Prečo mávam pocit, že Pán Boh nerieši takto aktuálnu situáciu v mojom živote, v spoločnosti, v ktorej žijem? (Pán nemešká so svojím prislúbením, ako sa niektorí nazdávajú, že mešká, ale je zhovievavý, lebo nechce, aby nieko zahynul, ale chce, aby sa všetci dali na pokánie.)

Z čich slov nespúštam oči, čie slová si uchovávam v hlbke svojho srdca? (Vnímaj moje slová, syn môj, a nakloň ucho k mojim výrokom! Nespušťaj oči z nich, chrán si ich v hlbke srdca!)

Rozhorčený odsudzujem dnešnú dobu a spomínam na dobu minulú? (Neprenáhli sa svojím duchom, aby si sa zlostil, lebo mrzutosť prebýva v hrudi pochabých. Nepýtaj sa: „Ako to, že predošlé dni boli lepšie ako terajšie?“ Lebo to by si sa nepýtal z múdrosti.)

tk

BOŽE, ZKOUMEJ MĚ

„Jak si vážím Tých myšlenek, Bože zkoumej mne“ (Ž 139).

Jen co se vzbudíme, jsme v Boží přítomnosti. I ve spánku je Bůh s námi, i když Ho nevnímáme. On je s námi stále, ale jestlipak my jsme s Ním? Jsem s Ním hned zrána nebo jdu někam jinam?

On slíbil, že nás nikdy neopustí. Bude s námi až do konce, neopustí nás jako sirotky. Avšak záleží na nás, jestli my toužíme být s Ním.

Proto žalmista prosí Hospodina, aby jej zkoumal, jestli skutečně chce být s Ním, aby mu ukázal, jestli nejde cestou od Boha, jestli se nenachází na cestě ven, směrem od Něj. Prosí Hospodina, aby jej vedl k věčnosti. I dnes je Bůh s námi, ale otázka zní, jestli my jsme s Ním, jestli s Ním chceme být. Nikdo nemůže utéct před Bohem.

On je vásude, ale je na nás, jestli Ho vnímáme, jestli je nám Jeho přítomnost přijemná. Přichod Pána Ježíše znamená, být v Jeho přítomnosti ještě reálněji. Budeme s Ním ještě jiným způsobem, jinak, než si dovedeme představit. Ano, Bůh je vásude, o tom se učíme, ale až nás Pán vezme k sobě, budeme v Jeho přítomnosti reálně.

To je úžasné! Proto je zde výzva k radosti a potěšení, že můžeme být v Jeho přítomnosti. Výzva k díkům za to, že On je s námi. Těšit se, že přijde ve svém druhém příchodu, kdy Ho zazijeme tváří v tvář Bože, zkoumej mě! On přijde na zem jako Soudce, bude soudit živé i mrtvé, jedni půjdou do zahynutí, ale my se budeme těšit v Jeho přítomnosti už napřed. Už je rozhodnuto. Soud nám už neuškodí, naše jména jsou zapsána v Knize životu, z Jeho milosti jsme Jeho dětmi, žijeme zásluhou Ježíše Krista.

Podle úvahy br. Janka Szollose

ŽÁDNÁ SEBEJISTOTA

„Tak i vy se navenek zdáte lidem spravedliví, ale uvnitř jste samé pokrytectví a nepravost“ (Mt 23, 28).

Tak volá Ježíš proti farizeům a zákoníkům, ale totéž platí podobně i dnes. I my se často jevíme lidem jako věřící a přtom máme srdce plné vselijáké nečistoty, horšosti, sudičství, pýchy, lži, hašteřivosti apod. Pán Ježíš tomu říká pokrytectví. Pokrytectví je tedy neupřímnost, nepravdivost v náboženské oblasti. Je to tedy ohavná a závažná prohlášení. Vždyť pobožnost má být životem s Bohem a pro Boha, který je světlo a pravda. Proto Pán Ježíš pokrytectví tak přísně odmítá. Uvěřením v Pána Ježíše jsme unikli satanovi, tomu lháři, ale on se nevzdává. Nasazuje všechno, aby nás polapljal jako zbožné do sítě pokrytectví. Vyznáváme, že se nám v Pánu Ježíši dostalo smíření s Bohem a zvěstujeme vzájemné smíření mezi lidmi, a přtom máme v srdci nesmířivost, chováme trpké, odsuzující myšlenky proti svým bližním. Naříkáme nad každým břemenem, reptáme kvůli každé maličkosti, dáváme místo sudičství, pomluvám, nemáme dost lásky a úcty vůči rodičům. Satan často oklamé věřící natolik, že si své hřichy vůbec neuvědomuje, žijí dvojakým životem a jsou s tím spokojeni. Mělo by nás to vyděsit. Pán Ježíš velice horlil proti pokrytectví. Kudy vede cesta? Nejdříve je potřeba odhalit kořen pokrytectví. Pán Ježíš označuje farizeje a zákoníky, které obviňuje z hřichu pokrytectví za „slepé“ (Mt 23, 37). Co neviděli? K čemu byli slepi? Neviděli vlastní slabosti a hřichy. Mysleli si, že je s nimi všechno v pořádku. Proto je důležité zvláště pro nás, kteří si myslíme, že jsme dobrí křestané, abychom se nechali zneklidnit a žili ve svaté nejistotě, zda někde není naše křestanství a svatost jen povrchní, jen vnějším zdáním. Nechceme-li propadnout tomuto hřichu, musíme ustavěně prosit Pána Ježíše, aby nás postavil do světla své pravdy a odhalil všechno, co v našem náboženském životě neobstojí, co není ryži. Záchrannou z tohoto těžkého hřichu i ochranou před ním je ustavěná modlitba o světlo pravdy. Musí se nám otevřít oči, abychom poznali svou slepotu, sebejistotu a ospalost. Jen ten, kdo pozná svoje hřichy, se může nad ním vyděsit a pospíšit s nimi k Pánu Ježíši, aby od Něj přijal vysvobození. Pomoci lze jen tomu nemocnému, který uzná, že je nemocen. Jinak nepůjde k lékaři, jeho nemoc se bude zhoršovat, a je-li nebezpečná, nakonec ho zahubí. Proto naším heslem k následování Pána Ježíše musí být: „Žádná sebejistota.“ Vždyť pod pláštěm zbožnosti se často skrývá hřich, kterého si nejsme ani vědomi, ale který je Pánu Bohu velkou ohavností. Jedině taková svatá nejistota a bdělost nás může ochránit před povrchní svatostí. Tam, kde člověk chodí ve světle Boží pravdy a měří svůj život svatou normou Božího slova, bude znova a znova překvapen a vyděšen, jaká propast je často mezi tím, čím se zdáme být, a co skutečně jsme. Poznáme, kolik toho z Božího slova víme a lidem dosvědčujeme, a přece tím nežijeme. Zaměřujeme známost s konáním. Budeme-li se denně měřit normou Písma, poroste v nás upřímný odpór a nenávist vůči každému pokrytectví a v srdci vyroste pokání, které nás povede do opravdového boje výří a upřímného života ve šlépých Pána Ježíše. Musíme si vzít čas na soustředění a sebezpytování. Je velmi dobré, když si můžeme vyšetřit aspoň jeden den v měsíci pro duchovní účtování. Pak máme více času měřit svůj život Desaterem, Kázáním na hoře, můžeme Pána prosit, aby nám zjevil, co v našem životě a pohnutkách není ryži, co před Ním neobstojí. Tak uvidíme hřich opravdu jako hřich a budeme moci poznat pravdu.

Basilea Schlinková

DOBROVOĽNE ZNEVÝHODNENÝ

Boží hnev sa totiž zjavuje z neba proti každej bezbožnosti a nespravodlivosti ľudí, ktorí nespravodlivostou prekážajú pravdu. Vedľa toho, čo možno o Bohu poznat, je im zrejmé: Boh im to totiž zjavil. Lebo jeho neviditeľnú skutočnosť, jeho večnú moc a božstvo možno od stvorenia sveta poznať uvažovaním zo stvorených vecí. A tak nemajú ospravedlnenie, pretože hoci poznali Boha, neoslávili ho ako Boha ani mu neprejavili vďačnosť. Vo svojom uvažovaní upadli do marnosti a ich nerozumné srdce sa zatemnilo. Tvrdenie, že sú múdri, stali sa bláznami (Rim 1, 18 – 22).

Rozumovo znevýhodnený ľudský jedinec, biblicky blázón, je ten, kto odmieta používať aj tú štipku múdrosti, ktorá sa kedy-tedy o neho obtrela (alebo ju zneužíva), – tobôž, že by ju rozširoval a prehľboval.

A to sa vzťahuje nielen na profesijné zameranie, ale aj všakováke životné oblasti, ktoré sa nám denodenne neustále prelínajú – súkromie, rodina, susedia, sociálne siete, spoločnosť, zamestnanie, hobby, kultúra, doprava, nákupy, voľný čas, oddych, spánok...

S Bibliou v ruke, ešte lepšie v hlave a s otvorenými očami pozorovať stvorený svet a... uvažovať. Bezmyšlienkovito zdieľať „zaručené správy“, bez zváženia súvislostí hľat a šíriť pikošky, odsúdiť ľudovku pre prešlap, to sú známky rozumova znevýhodnených.

Napríklad odsúdiť ľudovku môže len sudca, alebo jeho, ako aj môj Šéf. Ale aj tak v skutočnosti ľudovka odsudzuje skutok, ktorý vykonal či nevykonal. Vtedy je na mieste ochota prijať milosť, ktorej predchádza pokánie, ktoré je však na miere vzdialé od našich dnešných medializovaných kajúčnikov.

Ako nakladám s tým, čo viem?

Ako pristupujem k človeku a oblastiam, o ktorých neviem, alebo viem veľmi málo?

Čo mi je bližšie – odsudzovanie, alebo uvažovanie?

Akú pozíciu v mojom živote zastáva vďačnosť?

Hospodin ti oznámi, človeče, čo je dobré a čo žiada od teba: len zachovávať právo, milovať lásavosť a v pokore chodiť so svojím Bohom (Micheáš 6, 8).

tk

STAVEBNÝ MATERIÁL

„Ukladajte si poklady v nebi“ (Mt 6, 20).

Istý starý Boží muž, ktorý ležal na smrteľnej posteli, si zavolať svojho vnuka, aby sa s ním rozlúčil. Medzi iným mu povedal: „Syn môj, neviem, akú prácu budem vykonávať v nebi, ale ak mi to bude dovolené, požiadam Pána Ježiša, aby mi pomohol postaviť veľký dom pre teba. Na to budem potrebovať stavebný materiál. Prosím, posielaj mi veľa vhodného a kvalitného materiálu.“

Viesť život čistoty a lásky, privádzať iných ku Kristovi tým, že sa s nimi podelíme o svoju vieri, konáť dobré skutky v mene Pána Ježiša – to všetko je materiál, ktorý môžeme poslat. Nikdy sa ho nedotkneme kolísanie ekonomiky, žiadna prírodná či sociálna katastrofa a ani zlodeji sa k nemu nedostanú.

Aký materiál posieláš do neba?

B. Graham, Nádej pre každý deň

POŽEHNANIE

Takmer denne vychádza z našich úst modlitba a prosba o požehnanie: „Bože, požehnaj ma, požehnaj moju rodinu, mojich bratov, sestry, nás národ... atď.“ A tak som sa zamyslela nad tým, ako to vlastne funguje. Prvá zmienka o požehnaní je v 1. knihe Mojžišovej, 1. kapitole, verš 28. Boh požehnal Adama a Evu a dal im vládu nad celou zemou. Povedal: „Plodte sa a množte sa, naplňte zem a podmaňte si ju!“ Žiaľ, toto požehnanie sa zmenilo na preklatie. Potom požehnal Noacha takmer rovnakým požehnaním, takže to prvé požehnanie platí. Potom požehnal Abraháma, ktorému zaslúbil, že bude veľkým národom a budú v ňom požehnané všetky čeleade zeme. Boh slúbil Abrahámovi, že všetci, ktorí mu budú žehnať, budú požehnaní a ktorí mu budú zlorečiť, budú zlorečení. Pretože poslúchol Hospodinu, dostal zaslúbenie, že v jeho mene budú požehnané všetky národy zeme. Tu teda začína naše požehnanie. Každý je však podmienený vetou: „... pretože si poslúchol na môj hlas...“ Ked som bola dieta, moje požehnanie záviselo od poslušnosti mojich rodičov voči Bohu. Vo svete je mnoho nešťastných detí. Niežebý ich Boh nemal rád, ale preto, že sú závislé od požehnania svojich rodičov. No keď človek dospeje, zodpovedá sám za seba, musí sa sám rozhodnúť, či bude poslúchati Boha, alebo nie. Byť požehnaným neznamená byť slávnym a bohatým, aj keď Božie slovo hovorí: „Odmienou za pokorú a bázeň pred Hospodinom je bohatstvo, sláva a život“ (Pr 22, 4). Bohatstvo a slávu slúboval aj satan Pánovi Ježišovi, ak sa pred ním poklonil. Preto bohatstvo a sláva skôr odpútávajú človeka od Pána, ako by ho k Nemу pripútaval. Aj Pán Ježiš povedal: „... hovorím vám, že bohatý ľahko pojde do nebeského kráľovstva“ (Mt 19, 23). Na inom mieste zasa hovorí: „Lebo kde je váš poklad, tam bude i vaše srdce“ (Lk 12, 34). Pre mňa požehnanie znamená byť pod Božou ochranou a mať Božiu múdrost pri rôznych rozhodovaniach. Mať vo svojom srdci Pána Ježiša, ktorý ma napĺňa láskou a pokojom, ktorý prevyšuje každý ľudský rozum. Mať radosť v srdci aj v rôznych súženiaciach, mať dôst na tom, čo Boh dáva. Požehnanie je byť spasený a očakávať s čistým srdcom na stretnutie so svojím Spasiteľom.

Z knihy Svedectvá od Magdalény Kissovej-Lachovej

Vážení čtenáři Rozsévače,
nemohu nechat bez povšimnutí článok „SPOLEK EXULANT“,
uveřejněný v čísle 02/2022. A sice slova, jimiž br. Čáp hodnotí
můj příspěvek:
„... píše o nepopiratelném nacismu některých představitelů
německých baptistů...“

V mnou napsaném článku je věta:
„... jejich kazatelé mnohdy stáli za „vůdcem“ – tato formulace
v žádném případě neodpovídá významu, ze kterého by vyplýval
jejich „nepopiratelný nacismus“. Vždyť víme, co je nacismus.

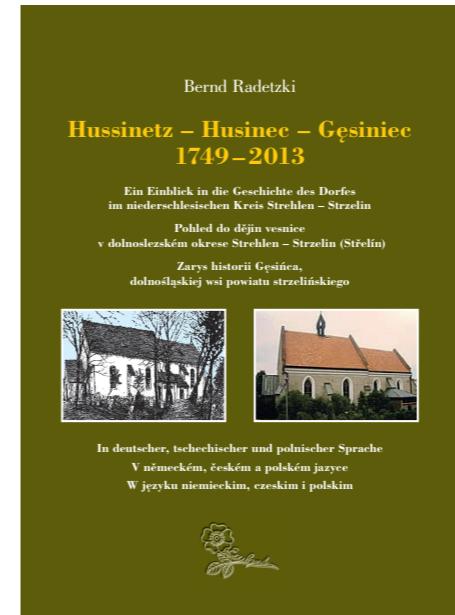
Dále v článku píší:

- o snaze německých baptistů pomoci naši Jednotě v rámci jejich možnosti, situace (i finanční) a jejich právniho postavení v Třetí říši,
- o odvaze představitelů naší Jednoty stát na našich zásadách, učinit vážná rozhodnutí a nést za ně důsledky
- o jistotě jednoty našich i německých baptistů v Kristu.

Slavomila Švehlová

Nabízíme ubytování v rodinném domě pro 6–8 osob.

V podhľúbi Jeseníků v obci **Vikýřovice**, na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Túdž je to blízko do hor (lyže v zime, turistika i cyklo v lete). Č. tel. +420 608 451 995, e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

Bernd Radetzki: Hussinetz – Husinec – Gęsiniec, 1749–2013
Tuto publikaci vydal spolek Exulant ve zvláštní a napínávě době. Zvláštní proto, že souběžně s ní jsme v letech 2015 a 2016 připravovali naši zatím nejzáročnější třídení mezinárodní konferenci „Exulanti, vyhnanci a uprchlíci“, a napínávou proto, že jsme byli napnuti, jestli to všechno stihнемe a jak to dopadne. Tehdy však byla doba zvláštní a napínává pro všechny Evropy. Na jih Evropy a přes západ až na sever se vlnila velká vlna migrantů (emigrantů, uprchlíků; každý z těch slov má poněkud jiný význam) z muslimských zemí. Bylo to zvláštní, protože to málodo čekal, a napínává je to dneška: „Jak to dopadne?“ Souběžná četba o událostech z 18. století a z roku 2015 nutila k úvahám: co se vlastně od „člověka v pohybu“ očekává? Ze si v novém prostředí ponechá svou identitu, anebo že se ji vzdá?

Knihu jsme vydali krátce před konferencí na podzim 2016 a je naším oblíbeným dárkem, když jednáme s německými a polskými partnery, neboť jsou to vlastně tři knihy v jedné. Tentýž text je tam zapsán německy, česky a polsky, kniha má celkem 160 stran. Pojednává o dějinách obce Husinec (dnes Gęsiniec), kterou v roce 1749 založili čeští exulanté a která se nachází v Dolním Slezsku v okrese Střelín (Strzelin) v dnešním Polsku. Jejím autorem je Bernd Radetzki, v Brémách žijící potomek pobělohorského exulantanta Hradeckého. Knihu celou v němčině s týmž tématem autor vydal už v roce 2011, ta měla tehdy 500 stran. Vzbudila velký zájem u českých a polských potomků exulantů, a tak ji pan Radetzki zkrátil asi na desetinu a požádal dva překladatele o spolupráci. Polštý překlad ohodnotil neumím (Irena Woźnicka), zato čeština JUDr. Pavla Jelínka je velice pěkná a kultivovaná.

Kapitoly jsou řazeny chronologicky a každá se věnuje jistému dějinnému úseku. Nejdříve popisuje období před útekem („Kdo chtěl zůstat věrný své víře, ten se musej vystěhovat.“) i politické okolnosti vystěhování: Marie Terezie byla donucena vzdát se Slezska, jež připadlo pruskému králi. Ten „sledoval cíl, aby na svá nová získaná území přivedl rolníky a řemeslníky. Zájemcům přitom sliboval náboženskou svobodu a zlepšení jejich hospodářské situace.“ Utečenci nejdřív žili v Minsterberku, roku 1749 si mohli založit Husinec (nazván podle rodiště Mistra Jana Husa). Čtenář se seznámí s možnostmi povolání a obživy obyvatel i s úkoly českých sborů, jak postupně narůstaly: občanskoprávní spory, kdo má zodpovědnost za přeči o sirotky, různé finanční záležitosti sborů apod. Dočítáme se o dalších českých obcích i o kazateli, kteří tam působili. Tím prvním byl slavný kazatel českých exulantů Václav Blanický. Vztah vrchnosti k češtině a Čechům se během let měnil, byla období, kdy čeština byla zakázána. Po 2. světové válce „přišlo na přetřes mnoho otázek: Kde je naše vlast? Jsme Němci, nebo Češi?“ Husinec stále žije, avšak ten český skončil už po válce; odsunem do Německa, „návratem“ potomků do Československa a rozplynutím mezi Poláky. Koncem 20. století tam jako kazatel působil i Miroslav Jelinek, potomek exulantů, nyní kazatel ČCE v Kateriničích.

Autorova rodina kdysi v Husinci žila a on sám chtěl zjistit: „...co ti lidé prožili, cím se zabývali a co na ně působilo. Poté následovalo více než 30 let, během nichž jsem shledával a sbíral tištěné zmínky a napsal stovky dopisů.“ Jste zváni, abyste si přečetli, co autor vypátral. Avšak na otázku o nově přichodících si musí odpovědět každý sám: Nechat si svou vlastní identitu, anebo se rozpustit?

Pavel Čáp

www.sites.google.com/site/sdmslovensko,

www.facebook.com/sdmslovensko

Potrebné informácie a materiály nájdete na našich stránkach:

a číslo účtu je: SK 250900 0000 0000 1148 5517

Vyzývame všetkých našich modlitebníkov a modlitebničiek bez ohľadu na to, či budeme osobne prítomní v našich ekumenických kresťanských zhromaždeniach, alebo spojení virtuálne, aby sme prezvali a niesli zodpovednosť za tento svet. Pridajte sa aj v tento mimoriadny rok dňa 4. 3. 2022 k ekumenickému globálemu hnutiu, aby sme spojení vo viere mohli sláviť SDM na modlitbách za celý svet a jeho uzdravenie.

Za Výbor SDM na Slovensku A. Kerekrétiová

NOEMI

zoznamka pre kresťanov

Takmer dvietisíc prihlásených kresťanov (35% zo Slovenska a 65% z Česka), ktorí hľadajú svojho životného partnera. www.noemka.com info@noemka.com Tel./SMS: +420 777222877

PÚPAVIN PLAČ

Pavel Kondač

*Oslnená jarná lúka
zvončekmi nám ticho zvoní.
Tráva nežná, zelenučká,
len sa k čiernej zemi kloní.*

*Ale iba nedaleko
žltohlavá púpava lká.
Perličky slz hojne roní –
moo-ja, čo si taká smutná?*

*- Nikto sa tu nezastavil,
každý iba ďalej beží,
a ja, vidíš, smutná plačem
nepovšimnutá na zemi.*

*- Neplač, púpavočka milá,
ľudia si ťa nevšímajú.
Starostí o živobytie
denne plnú hlavu majú.*

*Krutý boj o chlieb pre deti
zamestná im obe ruky.
Kdeže pohľad na púpavu,
ani k nebu, to sú tupí!*

*A ty, púpavočka drobná,
svoje slzy neroň k zemi.
Ty len kvitni k sláve Božej,
dobrý Boh ťa raz odmení.*